Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς κηνζῆφραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος *Ἐν Ἀθήναις, 4 Ὀκτωβρίου 1908* *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 45*

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Τουρύ, τὸ κάρρον ἐφυλάχθη εἰς μίαν μεγάλην ἀποθήκην, καὶ οὕτω ὁ μικρὸς μουσικὸς ἠμπόρεσε νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανείς.

Μόλις ἐπάτησε τὰ πόδια του, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πανδοχείου πρὸς τὴν ἐξοχήν· καὶ ἐκεῖ, μακρὰν τῶν βλεμμάτων τῆς συνοδείας, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὡς τρελός, διὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ μέλη του.

Ἀφοῦ ἔτρεξεν ὡς ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, ἐνόησεν ὅτι ἐπεινοῦσε. Ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ ζητήσῃ φαγητὸν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου ὑπῆρχε φόβος νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν Ὀρλεανῶν, ἐπῆγε κ' ἐκτύπησε τὴν θύραν μιᾶς ἀγροτικῆς ἐπαύλεως τῶν περιχώρων.

Ἐκεῖ, μὲ χρήματα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχε δώσῃ ἡ Δεσποινὶς τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἔφαγε ψωμί, ἤπιε γάλα, καὶ χορτᾶτος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον διὰ τῆς μικρᾶς ὀπισθίας θύρας.

Ἀπαρατήρητος, κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ἀποθήκην, ὅπου ἐμβῆκε καὶ πάλιν εἰς τὸ κιβώτιόν του. Μετ' ὀλίγον τὸ κάρρον ἐζεύχθη κ' ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὸ Παρίσι.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Λούλλης, πάντοτε μέσα εἰς τὸ κιβώτιόν του, εὑρέθη πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πρωτευούσης, καταγοητευμένος διότι ἐτελείωσε τόσον αἰσίως τὸ κάπως παράδοξον καὶ τολμηρὸν ταξείδιον.

Διότι ὀλίγοι ἄνθρωποι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐταξείδευσαν ποτὲ ἔτσι !...

Ἀλλὰ καθὼς θὰ ἴδωμεν ἀμέσως, ὁ μικρὸς μουσικὸς δὲν ἐδιάλεξε πολὺ καλὴν στιγμὴν διὰ νὰ φθάσῃ, τὴν 2 Ἰουλίου 1652, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, κλεισμένος μέσα εἰς κιβώτιον σοκολάτας, προωρισμένον διὰ τὴν Μεγάλην Δεσποινίδα...

«Ἐμβῆκε καὶ πάλιν εἰς τὸ κιβώτιόν του...» (Σελ. 353, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ κανονιὰ τῆς Βαστίλλης

Τὴν προσοχὴν τῶν ὁδηγῶν τοῦ κάρρου, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὰ δῶρα τοῦ Διοικητοῦ τῆς Αὐρηλίας, εἵλκυσεν, εὐθὺς ἅμα ἔφθασαν εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, μία κίνησις ἀσυνήθης.

Ναὶ μὲν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχαν συνειθίσῃ νὰ βλέπουν ἔνοπλα στίφη διασχίζοντα τοὺς δρόμους καὶ κάποτε μάλιστα συμπλεκόμενα· ἀλλὰ μολοντοῦτο, ἡ ὄψις τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἐτάμπ ἀπὸ τοῦ Ζουβιζύ, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἦτο πραγματικῶς ἀνησυχαστική.

Ἔβλεπέ τις στρατεύματα νὰ διέρχωνται ἀλλεπάλληλα, καὶ τοὺς κατοίκους ἐντρόμους νὰ φεύγουν πρὸς τὸ Παρίσι. Ὅλα τὰ συμπτώματα τελοσπάντων πολέμου ἀληθινοῦ.

Τί συνέβαινε λοιπόν ;

Συνέβαινεν ὅτι ὁ Κονδέ, ὁ ὁποῖος τὴν προτεραίαν εἶχε φθάσῃ ἀπὸ τὸ Σαὶν-Κλοὺ μὲ τὸν στρατόν του διὰ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸ Παρίσι διὰ τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, εἶχεν ὑποστῆ αἰφνιδίαν προσβολὴν ἐκ τῶν νώδων ἐκ μέρους τοῦ στρατηγοῦ Τυρεννίου.

Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κάρρον μὲ τὸν Λούλλην ἔφθανεν εἰς τὰς πύλας τῆς πρωτευούσης, ἡ μάχη ἐμαίνετο λυσσαλέα, ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τοὺς δρόμους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν γεμάτοι ὀδοφράγματα.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν τειχῶν, οἱ Παρισινοὶ παρηκολούθουν τὸν ἐμφύλιον τοῦτον σπαραγμόν, τὸν ὁποῖον ἀκριβὰ θὰ ἐπλήρωναν, οἱοσδήποτε καὶ ἂν θὰ ἦτο ὁ νικητής.

Τὸ κάρρον, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰσέλθῃ πλέον εἰς τοὺς δρόμους, ἐσταμάτησεν ἔξωθεν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ὁ Λούλλης ἐνόμισεν, ὅτι ἐφθασαν πλέον εἰς τὸ τέρμα. Ἡτοιμάσθη λοιπὸν νὰ πεζεύσῃ καὶ νὰ φύγῃ τροχάδην, χλευάζων ὁ πονηρὸς μὲ τὴν παλάμην εἰς τὴν μύτην τοὺς συνταξειδιώτας του... Ἀλλὰ μόλις ἤνοιξε τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου, διὰ νὰ ἰδῇ ποῦ εὑρίσκετο, ἔμεινεν ἔκπληκτος πρὸ θεάματος ἀπροσδοκήτου.

Οἱ ἔνοπλοι χωρικοὶ τῆς Ὀρλεάνης εἶχαν περικυκλώσῃ τὸ κάρρον, προσπαθοῦντες νὰ τὸ ὑπερασπισθοῦν ἐναντίον στίφους στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέμεναν νὰ τὸ πάρουν διὰ τῆς βίας, διὰ νὰ τὸ κάμουν ὀδόφραγμα!

Ὁ Λούλλης ἐνόησεν, ὅτι κάτι ἀνώμαλον συνέβαινε, καὶ ὅπως ὁ κοχλίας, ὁ ὁποῖος τρυπᾷ εἰς τὸ ὄστραχόν του τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου, ἔμεινε καὶ αὐτὸς μέσα εἰς τὸ κιβώτιον, ἀρκούμενος νὰ παρακολουθῇ τὰς περιπετείας τοῦ ἀγῶνος ἀπὸ τὰς χαραμάδας...

Ἵππεῖς πληγωμένοι ἐπερνοῦσαν διαρκῶς ἔμπροσθέν του. Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, φοροῦντος λευκὴν στολὴν αἱμόφυρτον, ἀνεγνώρισε τὸν κ. Δελαροσφουκώλ, τὸν ὁποῖον πολλάκις εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸ Κεραμεικόν.

Κατόπιν του ἤρχετο ὁ Γκιτόν, ἔπειτα ὁ Βαλόν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ὀρλεάνης, κ' ἐπερνοῦσαν ἐπίσης ὠχροὶ καὶ ὑποβαστάζόμενοι ἀπὸ δύο ἀνθρώπους ἐπὶ τῶν ἵππων των.

Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς Γαλλίας ἐσκοτώνετο εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν πάλην κατὰ τῆς βασιλείας.

Ἐξαφνα μέγας θόρυβος ἀντήχησεν εἰς τὸν δρόμον, καλύπτων τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους τῶν γυναικῶν.

Ἦτο ἔφοδος ἱππικοῦ, τὸ ὁποῖον προήλαυνε σαρόνον πρὸ αὐτοῦ τὰ πάντα...

Ὁ Λούλλης εἶδε τοὺς φύλακάς του νὰ διασκαρπίζωνται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Συγχρόνως ἠσθάνθη μίαν φοβερὰν δόνησιν, καὶ ἐπετάχθη μὲ ὁρμὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ ὅλον τὸ φορτίον τοῦ κάρρου.

Βλέπων, ὅτι ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ μείνῃ εἰς τὸ κιβώτιον, τὸ κατακείμενον εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, ὁ μικρός, μωλωπισμένος ἐκ τῆς πτώσεως, ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλ' ὅταν ἐδοκίμασε νὰ κινήσῃ τὸ σκέπασμά του, εἶδε μὲ φρίκην, ὅτι τὸ κιβώτιον εἶχε πέσῃ ἐπάνω εἰς ἕνα πελώριον βαρέλι, τὸ ὁποῖον ἔφραττε τὸ ἄνοιγμα μὲ ὅλον του τὸν ὄγκον.

Ἡ θέσις του ἦτο φοβερά.

Ἐκινδύνευε νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν κλεισμένος ἐκεῖ μέσα, ἢ νὰ καταπατηθῇ εἰς καμμίαν νέαν ἐπέλασιν ἱππικοῦ.

Ἔσπρωχνε, ἔσπρωχνε μὲ τὴν ράχιν του καὶ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, διὰ νὰ παραμερίσῃ τὸ ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκλειε τὴν ἔξοδον, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἐφώναξεν. Ἀλλ' ἡ φωνή του, μέσα ἀπὸ τὰς σανίδας τοῦ κιβωτίου, αἱ ὁποῖαι τὴν ἔπνιγαν, ἐχάνετο ὁλωσδιόλου εἰς τὸν ἀλαλαγμὸν καὶ τὸν θόρυβον τοῦ δρόμου. Ποῦ νὰ τὸν ἀκούσῃ κανείς!

Ὁ ἀὴρ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοῦ ἔλειπε. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἀνέπνεε τώρα. Οἱ μηνιγγές του ἔσφυγαν δυνατά. Καὶ ἠκροάζετο μὲ παλμοὺς, ἐλπίζων νὰ φθάσῃ τὸ ἱππικόν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐφοβεῖτο. Διότι κάθε ἄλλος θάνατος τῷ ἐφαίνετο τώρα προτιμότερος ἀπὸ τὸν φρικώδη θάνατον ἐξ ἀσφυξίας.

Κατέβαλε μίαν τελευταίαν, ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν. Ὤ, ἂς ἠμποροῦσε νὰ μετατοπίσῃ ὀλίγον, τόσο δὰ λιγάκι, τὴν πλευράν, ἡ ὁποία ἔκλειεν ἑρμητικῶς τὸ κιβώτιον!... Ἀλλὰ τὸ σκέπασμα ἔμενεν ἀκίνητον ἀμειλίκτως, καὶ ὁ μικρὸς μουσικὸς ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφαίνετο πλέον ὡς φέρετρον.

Πόσην ὥραν ἔμεινεν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν;

Δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Ἀλλ' ὅταν συνῆλθεν ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν, εἶδεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του τὸν κυανοῦν οὐρανόν.

Ἔπειτα ἐκύτταξε γύρω του καὶ εἶδεν ἀνθρώπους μετακινοῦντας τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν πέσῃ ἀπὸ τὸ κάρρον.

Ἦσαν στρατιῶται τοῦ Κονδέ, καὶ εἰσήρχοντο εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης, τὴν ὁποίαν τοῖς εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ Μεγάλη Δεσποινίς.

Ἡ μάχη εἶχε τελειώσῃ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Γάστωνος τῆς Αὐρηλίας εἶχε ρίψῃ μόνη της ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν πύργων τῆς Βαστίλλης τὴν κανονιὰν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐσταμάτησε τὰ νικηφόρα στρατεύματα τοῦ Τυρεννίου, ἔσωσε τὸν στρατὸν τοῦ Κονδέ, καί, καθὼς εἶπε τότε ὁ Μαζαρῖνος, ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν της.

Ἡ πριγκίπισσα ἐπροχώρει ἐν μέσῳ ἀτελευτήτων ἐπευφημιῶν κατὰ μῆκος τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, περιστοιχιζομένη ὑπὸ τοῦ ὑποχωροῦντος στρατοῦ, ὁ ὁποῖος τῆς ἐφώναζε: «Σὺ εἶσαι ἡ σωτηρία μας!»

Ἐξαφνα ἡ θριαμβευτικὴ πορεία της ἀνεκόπη ὑπὸ τοῦ ὀδοφράγματος, τὸ ὁποῖον εἶχε σχηματισθῇ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἁγίου Παύλου.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἡ Δεσποινὶς ἀνήσυχος, βλέπουσα τὸν προπορευόμενον στρατὸν νὰ σταματᾷ ἀποτόμως.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Γάστωνος τῆς Αὐρηλίας ἐφαντάζετο ἤδη, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔστελλε στρατὸν διὰ νὰ τὴν σταματήσῃ.

Ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἐξερράγη εἰς γέλωτας καὶ οἱ στρατιῶται παραμέρισαν, δεικνύοντες πρὸς τὴν Δεσποινίδα τὰ δῶρα τῆς καλῆς της πόλεως Ὀρλεάνης, τὰ ὁποῖα κατέκειντο εἰς κακὴν κατάστασιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τάφρου. Τὰ βαρέλια τοῦ ξέρους, ξεκοιλιασμένα, ἔτρεχαν χειμαρρωδῶς· οἱ ἀγυιόπαιδες ἐλεηλάτουν τὰ καλάθια τῶν ὀπωρικῶν, καὶ παραπλεύρως ἑνὸς κιβωτίου σοκολάτας, ἀδειανοῦ, ἦτο ἐξηπλωμένον ἕνα παιδί, ἡμιλιπόθυμον ἀκόμη, ἕνα παιδὶ διὰ τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐφρέντιζε, διότι ὅλοι τὸ ἐνάμιζαν σκοτωμένον.

Ἡ Δεσποινὶς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν μουσικόν της καὶ προχωρήσασα πρὸς αὐτὸν τῷ ἐφώναξε:

— Ἔ, τί κάνεις ἐδῶ, μικρέ; Ἐγὼ σ' ἐνόμιζα 'στὴν Ὀρλεάνη... Εἶσαι πληγωμένος;

Ὁ Λούλλης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ τέλος τὰς αἰσθήσεις του καὶ τὴν ἀναπνοήν του, ἤνοιξε τὰ μάτια, ἐσηκώθη σιγὰ-σιγὰ εἰς τὰ πόδια του, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν κυρίαν του, καὶ λαβὼν τὴν τὴν χεῖρά της, τὴν ἠσπάσθη ἱπποτικώτατα. Καὶ μετ' ὀλίγον κατώρθωσε νὰρθρώσῃ αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Παρακαλῶ τὴν Ὑψηλότητά σας νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Πραγματικῶς, ἔπρεπε νὰ εἶμαι στὴν Ὀρλεάνη· καὶ ὅμως εὑρίσκομαι ἐδῶ.

Βλέπων, ὅτι ἡ Μεγάλη Δεσποινὶς δὲν ἐθύμωσεν, ἀλλ' ὅτι ἀπεναντίας ἐγελοῦσε μὲ τὰ χάλια του καὶ μὲ τὸν φόβον του, ὁ μικρὸς ἀνέλαβε τὴν συνήθη του ἀταραξίαν, καὶ δεικνύων τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα ἀπέκλειαν τὸν δρόμον, προσέθεσε:

— Δυστυχῶς τὰ δῶρα τῆς Ὀρλεάνης πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα φθάνουν εἰς κακὴν κατάστασιν· μόνον ὁ Λούλλης ἀπομένει ἀκόμη σχεδὸν ὁλόκληρος, καὶ πρόθυμος πάντοτε νὰ συνθέτῃ μουσικὴν καὶ νὰ ψάλλῃ τὴν δόξαν τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Γάστωνος τῆς Αὐρηλίας ἔκαμε κίνημα σημαῖνον: «Δὲ βαρυέσαι»!

— Ἡ Μεγάλη Δεσποινὶς δὲν χρειάζεται πρὸς τὸ παρὸν μουσικήν! εἶπε.

— Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Κεραμεικόν; ἠρώτησεν ὁ Λούλλης.

— Ὁ Βασιλεὺς μοῦ ἐπῆρε τὸ Κεραμεικὸν διὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ τὸν ἀδελφόν του, ἀπεκρίθη ἡ Πριγκίπισσα.

— Τότε ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγω;

— Ὅπου θέλῃς, διότι οὔτε ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ἀκόμη ποῦ θὰ ὑπάγω.

Καὶ ἡ Δεσποινὶς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της, ἀφοῦ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν μικρὸν μουσικόν της ἀπρόθυμον νεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝΑ ΠΟΤΑΜΙ

Σ' ὅμορφο ἕνα μέρος
Ξέρω ἕνα ποτάμι
Τοῦ νησιοῦ ρηχό·
Ποῦ δὲν τὸ στολίζει
Μήτ' ἕνα καλάμι
Βεργολυγερό.

Στοῦ ὄχθου του τὰ πλάγια
Δὲν ἀνθεῖ τὸ θέρος
Ροδοδάφνη μιά·
Μήτε καθρεφτίζει
Τὰ χρυσᾶ της μάγια
Φεγγαροβραδυά.

Τίποτις δὲν ἔχει
Τὸ φτωχὸ ποτάμι·
Ξέρετε γιατί;
Νερὸ τώρα δράμι...
Καὶ μονάχα τρέχει
Στὴ γεροπονιή!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΤΙ ΕΠΑΥΘΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΡΙΖΩ εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνα φρονιμώτατον, σοβαρώτατον καὶ εὐφυέστατον ἄνθρωπον. Ἔχει πολὺ πεζὸν ἐπάγγελμα: εἶνε παραγγελιοδόχος καὶ τραπεζίτης. Εἶνε ὅμως ἀνεπτυγμένος, ξεύρει ἀπ' ὅλα, διαβάζει ἀπ' ὅλα, καὶ ἡ συναναστροφή του εἶνε πολὺ εὐχάριστος καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀκόμη τῶν γραμμάτων, οἱ ὁποῖοι δὲν συναναστρέφονται εὐχαρίστως μὲ τραπεζίτας. Προσθέτω, ὅτι τὴν μεγαλειτέραν ὑπόληψιν χαίρει εἰς τὸν κύκλον του, εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον, ὄχι μόνον διότι ἐντὸς ὀλίγου ἔκαμε μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ διότι θεωρεῖται πρότυπον ἀκριβείας καὶ τιμιότητος.

Μίαν ἡμέραν,—εἶνε τώρα δύο-τρεῖς μῆνες,—συνήντησα εἰς τὸν περίπατον τὸν φίλον μου αὐτόν, συνοδευόμενον ἀπὸ ἕνα νέον, εἴκοσι δύο περίπου ἐτῶν, ἀμέμπτου περιβολῆς καὶ συμπαθεστάτης φυσιογνωμίας. Ἐκαθήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς ἓν ἐξοχικὸν καφενεῖον καὶ ἐκεῖ ἔγινεν ἡ σύστασις. Ὁ νέος ἦτο τελειόφοιτος μιᾶς ξένης ἐμπορικῆς Σχολῆς, μακριὸς συγγενὴς τοῦ τραπεζίτου καὶ ὑπάλληλός του, νεωστὶ προσληφθείς, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ προϊστάμενος ἐφαίνετο κατενθουσιασμένος.

— Εἶνε πολὺ ἔξυπνο παιδί, μοῦ εἶπε μίαν στιγμὴν ἰδιαιτέρως, καὶ λαμπρὰ σπουδασμένο· ἂν ἔχῃ θέλησιν καὶ χαρακτῆρα θὰ προοδεύσῃ ἀσφαλῶς, καὶ μίαν ἡμέραν αὐτὸς θὰ εἶνε τὸ δεξί μου χέρι.

Μὲ μεγάλην χαρὰν ὁ νέος ἤκουσε τὸνομά μου καὶ μοῦ ἐδήλωσεν ἀμέσως, ὅτι ἄλλοτε ἦτο συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως. Δὲν τὸν ἐνθυμήθην εὐθύς, ἀλλὰ μόνον ὅταν μοῦ εἶπε τί ψευδώνυμον εἶχε... Ἐνθυμήθην μάλιστα καὶ τοῦ ἐνθύμισα, ὅτι κάποτε ἐδραβεύθη καὶ εἰς ἕνα Διαγωνισμὸν κ' ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκών του εἰς τὴν «Διάπλασιν».

— Ναί, μιὰ φορά, σὲ κάποιο Διαγωνισμὸ Λύσεων, εἶπεν ὁ νέος μὲ ἀδιαφορίαν.

Ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ μοῦ ἐφάνη κάπως παράδοξος. Ἀφοῦ ἐφαίνετο ἐνθυμούμενος μὲ ἀγάπην τὴν Διάπλασιν, πῶς, ἔλεγα, δὲν ἐφαίνετο καὶ λιγάκι ὑπερήφανος διὰ τὸ παλαιόν του ἐκεῖνο βραβεῖον;

— Δὲν πιστεύω νὰ 'ντρέπεσθε τώρα γι' αὐτό... τοῦ εἶπα ἐγώ.

— Ὄχι βέβαια, ἀπήντησεν ὁ νέος· ἀλλὰ οὔτε καμαρόνω. Καὶ ξεύρετε γιατί; Γιατὶ τὸ βραβεῖο ἐκεῖνο τὸ πῆρα ἔτσι. Οὔτε ἕνα αἴνιγμα δὲν ἔλυσα ποτέ μου ἐγώ. Ἕνας φίλος μου ὅμως, καλὸς λύτης, καὶ βραβευμένος ἤδη, μοῦ ἔδιδε τότε τὰς λύσεις, κ' ἐγὼ δὲν ἔκαμνα ἄλλο παρὰ νὰ τὰς ἀντιγράφω καὶ νὰ τὰς στέλλω. Ἔτσι τὸ βραβεῖο μοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ὁ νέος τὰ ἔλεγεν αὐτὰ κ' ἐγελοῦσεν ἀφρόντιστα. Τὰ ἤκουα κ' ἐγὼ κ' ἐγελοῦσα...ἀπὸ εὐγένειαν. Μόνον ὁ τραπεζίτης δὲν ἐγελοῦσε. Μίαν στιγμὴν ἐγύρισα καὶ τὸν εἶδα σοβαρώτατον, σκεπτικόν, ἀφῃρημένον. Ἔκρινα ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐνδιέφερεν ἡ περὶ τῶν Διαγωνισμῶν τῆς Διαπλάσεως συνομιλία,— μολονότι καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε συνδρομητής,—κ' ἐπωφελήθη τῆς στιγμῆς διὰ νὰ συλλογισθῇ κάποιαν του ὑπόθεσιν...

Ἄλλο τίποτε σχετικὸν δὲν εἴπαμεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Κ' ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, χωρὶς νὰ συναντήσω οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλον. Προχθὲς συνήντησα κατὰ τύχην τὸν νέον. Ἦτο μελαγχολικὸς καὶ καταβεβλημένος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐσηκώθη ἀπὸ μεγάλην ἀσθένειαν. Τὸν ἠρώτησα διὰ τὴν ὑγείαν του καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε καλά. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἠρώτησα πῶς πηγαίνουν αἱ ἐργασίαι, μοῦ ἀπήντησε στενάζων:

— Πολὺ ἄσχημα!...

— Μὰ πῶς; εἶπα ἔκπληκτος· δὲν εἶσθε πλέον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φίλου μου;

—Ὄχι· εἶνε δύο μῆνες τώρα ποῦ... ἔφυγα.

Ἡ ἔκπληξίς μου ἐκορυφώθη.

— Τί συνέβη; εἶπα· παρῃτήθητε ἢ σᾶς ἔπαυσε;

— Ξεύρω κ' ἐγώ;... Ἀμοιβαία ἴσως παρεξήγησις: Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποῦ σᾶς εἴδαμε 'στὸν περίπατο, δὲν τὰ πηγαίναμε καθόλου καλά... Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔπαυσε πλέον νὰ μοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην... Ὅ,τι ἔκαμνα καὶ ὅ,τι ἔλεγα, τὸ ἐλεπτολογοῦσε καὶ τὸ εὕρισκε...πῶς νὰ σᾶς πῶ;... ἀνειλικρινές. Καὶ εἰς τὸ τέλος μοῦ ἔδωσε νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ...

— Σεῖς; ποῦ μοῦ ἔλεγε ὅτι εἶσθε τὸ δεξί του χέρι;!

— Μὰ νά! τί νὰ 'πῶ κ' ἐγώ! τώρα δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἀριστερό του. Κ' ἔχασα ἕνα τόσο καλὸ μέλλον, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξεύρω τὴν αἰτία.

Κατελήφθην ἀπὸ ζωηρὰν περιέργειαν κ' ἔσπευσα τὴν ἰδίαν ἡμέραν νὰ συναντήσω τὸν φίλον μου καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω τί καὶ πῶς...

— Μάλιστα, μοῦ ἀπήντησεν ὁ τραπεζίτης· τὸν ἠνάγκασα νὰ παραιτηθῇ, διότι εἶδα ὅτι δὲν μοῦ κάμνει. Ὁ νέος αὐτὸς ἔχει προτερήματα ποῦ ἀπατοῦν, ἀλλ' ἔχει καὶ ἐλαττώματα ποῦ ἀπελπίζουν. Τὸ μεγαλήτερόν του ἐλάττωμα εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει χαρακτῆρα. Τὸ ὑπώπτευσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὸν περίπατον, ὅταν, θυμᾶσαι, μὲ τόσην ἀναίδειαν ὡμολόγησεν, ὅτι... ἔκλεψεν ἕνα βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως. Ἐσυλλογίσθην τότε, ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὸν καιρὸν ποῦ ἤμουν συνδρομητής, ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα ποτέ. Δὲν θὰ κατεδεχόμουν. Θὰ τὸ ἐθεώρουν ἀνοξιοπρεπές, διὰ νὰ μὴν εἴπω βαρυτέραν λέξιν. Διὰ νὰ τὸ κάμῃ αὐτός, σημαίνει, ὅτι εἶνε ἄνθρωπος διαφορετικὸς ἀπὸ ἐμέ. Καὶ μία τέτοια διαφορὰ συνειδήσεως δὲν ἦτο διόλου ἐνθαρρυντική, ὥστε νὰ τὸν κρατήσω εἰς μίαν ἐμπιστευτικὴν θέσιν. Διατί δὲν θὰ κατοῦσε καὶ ἐμέ, ὅπως ἠπάτησε καὶ τὴν Διάπλασιν; Μὲ τὴν σκέψιν αὐτήν, χωρὶς κ' ἐγὼ νὰ τὸ θέλω, ἤρχισα νὰ δυσπιστῶ καὶ νὰ τὸν ὑποπτεύωμαι. Τὸν ἐπρόσεξα καλλίτερα, τὸν ἐμελέτησα, καὶ εἶδα, ὅτι πραγματικῶς, εἰς μερικὰς περιστάσεις, δὲν ἐφέρθη μὲ τὴν ἀπαιτουμένην χρηστότητα καὶ εἰλικρίνειαν. Τὸν ἐξεσκέπασα δύο-τρεῖς φορὲς καὶ τὸν προσέβαλα. Δὲν τοῦ ἔκαμε καμμίαν ἐντύπωσιν κ' ἐξηκολούθει νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν του. Αὐτὸ μ' ἐπείραξε περισσότερον. Ὄχι, δὲν ἔχει χαρακτῆρα. Ἀπὸ τότε τὸν ἐγρίνιαζα ἐπίτηδες, τοῦ ἐφερόμην ἄσχημα, ἕως ὅτου εἶδεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ... Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλε μου! Ἂς ὑπάγῃ νὰ ζήσῃ ὅπου θέλῃ. Δὲν εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ χρειάζεται ἐμένα. Καὶ ὅσον συγγενής μου καὶ ἂν εἶνε, ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνδιαφέρωμαι δι' αὐτόν. Τέτοιος εἶνε καὶ μένα ὁ χαρακτήρ μου!

Αὐτὰ τὰξιομνημόνευτα λόγια, ἀγαπητοί μου, μοῦ εἶπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ φίλος μου. Σᾶς τὰ ἔγραψα σχεδὸν αὐτολεξεί. Ὀνόματα δὲν ἀναφέρω, διότι δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα. Σᾶς διαβε-

βαιῶ ὅμως ὅτι ἡ ἱστορία μου αὐτὴ δὲν εἶνε μῦθος· εἶνε *γεγονός*. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔχασε τὸ μέλλον του, διότι κατεδέχθη μίαν φορὰν νὰ κλέψῃ ἕνα βραβεῖον τῆς Διαπλάσεως. Μὲ τὴν ἀπειρίαν σκεψίαν, μὲ τὴν ἐλαφρότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πολλοὶ τὸ ἔκαμναν καὶ τὸ κάμνουν. Ἀλλ' ἂς ἴδοῦν αὐτοὶ τί σημασίαν καὶ τί συνέπειαν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμίαν φορὰν!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ κηπουρὸς τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Γιάννη, ὡδήγει τὸ ἀγγλικὸν ἁμάξι, ἐκάθητο περιμένων ἀπαθὴς καὶ εὐθυτενὴς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του.

Ὁ ἰατρὸς ἀπεχαιρέτησε διὰ χειραψίας τὴν πυργοδέσποιναν καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἅμαξαν. Καὶ ὁ αὐτοσχέδιος ἁμαξηλάτης ἐμαστίγωσε τὸν ἀέρα ὑπεράνω τῆς Μπιμπίκας, ἡ ὁποία ἐξεκίνησε καλπάζουσα.

Πόθεν αὐτὴ ἡ ἀντικατάστασις; καὶ τί ἐσήμαινεν ἡ φαινομενικὴ ἀπραξία τοῦ Γιάννη; Ἀπλούστατα: Ἐπειδὴ ἦτο ὁ μόνος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, εἰς τὸν πύργον, ἐνημερώτατος δὲ εἰς τὰ τῆς ὑπηρεσίας, ἡ κυρία του ἤθελε νὰ τὸν ἔχῃ πρόχειρον διὰ νὰ τὸν καλέσῃ ἐν ἀνάγκῃ.

«Ὁ Γιάννης θὰ τελειώσῃ τὴν τουαλέτταν τοῦ Μπιριμπῆ...» (Σελ. 356, στ. γ'.)

Πρὶν ἀναβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς, ἡ κυρία Λεντοὺκ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πῶς εἶνε ἡ θεία Γερτρούδη; ἠρώτησε μ' εὐγενῆ συστολὴν ὁ Χρηστάκης.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Καλλίτερα, μικρέ μου φίλε. Ὁ ἰατρὸς εἶπε, ὅτι δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖον, διέταξεν ὅμως ἀπόλυτον ἀνάπαυσιν ὀκτὼ ἡμερῶν εἰς τὸ δωμάτιον. Θὰ στερηθῆτε, παιδιά μου, ὀλίγας ἡμέρας τὰς μακρυνὰς ἐκδρομάς σας. Ἀλλὰ θὰ διασκεδάζετε μὲ τὸν Μπιριμπῆν. Ἄρχισε νὰ παχαίνῃ πολύ· τὸ καθησιὸ δὲν τοῦ κάνει καλό.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: —Δὲν πειράζει, μαμμά'κ' ἔτσι θὰ διασκεδάζουμε. Καὶ οὔτε θὰ κάνουμε κανένα θόρυβο γιὰ νὰ μὴν ξυπνᾷ ἡ θεία Γερτρούδη.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ, *ἀσπαζομένη τὴν Καρλότταν*: —Μπράβο, παιδί μου· εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι.

ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ: —Κ' ἐγώ, μαμμά, θὰ παίζω ἥσυχα στὸν κῆπο, ὡς ποῦ νὰ γίνῃ καλὰ ἡ θεία Γερτρούδη.

Ὁ Χρῆστος ἐσιώπα, προφανῶς συλλογιζόμενος κάτι τι πολὺ σπουδαῖον, διότι ἀνεπήδησε μόλις ἡ κυρία Λεντοὺκ, ἀποροῦσα διὰ τὴν σιωπήν του, τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Τί συλλογίζεσαι, Χρῆστε; Σοῦ κακοφαίνεται ποῦ θ' ἀφήσετε τοὺς περιπάτους μὲ τ' ἀμάξι;

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Ὄχι, κυρία... ἀλλά...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Τελείωσε.

ΧΡΗΣΤΟΣ. Μᾶς εἴχατε ὑποσχεθῆ, ὅτι σήμερα...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Θὰ ἔβγαινα μαζί σας...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μάλιστα, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ, *κτυπῶσα τὸ μέτωπόν της*: — Ἀλήθεια... εἶχα ξεχάσῃ ὁλωσδιόλου τὸ χθεσινὸ περιστατικό...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ἡ Ἀνίτα μᾶς περιμένει.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ, *ἔκπληκτος*: — Ποιὰ Ἀνίτα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ἡ μικρὴ θεατρίνα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Τὴν γνωρίζεις;

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Μοῦ εἶπε τὸνομά της.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Μιλᾷς λοιπὸν μαζί της;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Τὸ πρωί, καθὼς περνοῦσα... Εἶνε πολὺ δυστυχής, κυρία· ὅλοι, καὶ στὴν πόλι καὶ στὸ χωριό, τῆς ρίχνουν πέτρες... Ἐγὼ τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τὴν ὑπερασπίζωμαι.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Ἔκαμες πολὺ καλά, παιδί μου. Τὰ εὐγενῆ αὐτὰ αἰσθήματα σὲ τιμοῦν. Ἄκουσέ με ὅμως· δὲν πρέπει νὰ συναναστρέφεσαι πολὺ αὐτὴ τὴ μικρή. Δὲν ξέρεις οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, οὔτε τί ἄνθρωποι εἶνε οἱ γονεῖς της...

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Εἶνε θεατρῖνοι, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: —Ἀ ἔτσι; *(Γελῶσα μὲ τὴν ἀφέλειαν τοῦ Χρήστου:)* Καλά, παιδί μου. Μπορεῖ νὰ εἶνε τίμιοι ἄνθρωποι, δὲν λέγω. Σὺ ὅμως δὲν πρέπει νὰ συνδεθῆς πολὺ μὲ τὴν Ἀνίταν. Ὑπεραστίζου τὴν ὅσον θέλεις, ἀλλὰ μὴ πολλὲς φιλίες... Ἂς εἶνε, θὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ τὴν ἐνθύμισες. Τὸ βράδυ θὰ τοὺς στείλω μὲ τὸ Γιάννη μιὰ μικρὴ βοήθεια...

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Μπορῶ νὰ τοὺς τὴν πάγω ἐγώ...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ, *μετὰ βραχεῖαν σκέψιν*: —Ἔχεις δίκηο. Ἔτσι εἶνε καλλίτερα. Δὲν πρέπει νὰ προσβάλλωμεν ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους κάμνομεν ἐλεημοσύνην. Τώρα, ἀρκετὰ σᾶς ἐκράτησα, παιδιά μου. Ὁ καιρὸς εἶνε πολὺ ὡραῖος καὶ ὁ κῆπος σᾶς ἀποζητᾷ. Ὁ Γιάννης ἐν τῷ μεταξὺ θὰ τελειώσῃ τὴν τουαλέτταν τοῦ Μπιριμπῆ.

Ἐδῶ ἐφηρμόσθη ἡ παροιμία «μὲ τὴ φωνὴ καὶ ὁ γάϊδαρος»,—διότι μόλις ἡ κυρία Λεντοὺκ ἐπρόφερε τὄνομά του, ἐν ἠχηρὸν καὶ χαρωπὸν ὀγκάνισμα ἀνήγγειλεν, ὅτι ὁ κύριος Μπιριμπῆς ἦτο ἕτοιμος καὶ ὡς πάντοτε πρόθυμος νὰ παίξῃ μὲ τὰ παιδιά.

. . . . . .

Ἦτο ἡ ἕκτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν.

Παρὰ τὴν συνήθειάν της, ἡ μικρὰ θεατρίνα δὲν ἔπαιζεν εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου. Καθημένη ἐπάνω εἰς ἕνα φράκτην, ἐκύτταζε μακρὰν σκεπτική.

Μετ' ὀλίγον μιὰ χαριτωμένη σιλουέτα διεγράφη εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Ἀμέσως ἡ καρδοῦλα τῆς Ἀνίτας ἐκτύπησε δυνατά.

Ἦτο ὁ Χρῆστος.

Καὶ ἔτρεξε πρὸς συνάντησίν του.

— Σᾶς περιμέναμε, εἶπε μὲ ὕφος περιλύπου μομφῆς, καὶ ἡ κυρὰ-Εὐφημία δυσαρεστήθηκε ποῦ τὴν ἐκάματε ἄδικα νὰ στεγυρίσῃ τὸ σπίτι καὶ τὸ θέατρο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ἀνίτα... ἡ θεία Γερτρούδη ἀρρώστησεν ἔξαφνα ἀπόψε. Ἦλθε ὁ γιατρός, καὶ ἡ κυρία Λεντοὺκ δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀφίσῃ μονάχη... Ἀλλὰ καὶ ὁ θεῖος Θωμᾶς εἶχε καθήσῃ σήμερα στὴν ταβέρνα. Δὲν εἴχαμε, βλέπεις, κανένα νὰ μᾶς φέρῃ ἐδῶ. Μοῦ ἔδωσαν κάτι νὰ σᾶς δώσω...

ΑΝΙΤΑ: —Λεπτά;... Ἀ, ἡ κυρὰ-Εὐφημία θὰ εὐχαριστηθῆ πολύ, γιατὶ χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἐμαζέψαμε ἀρκετά. Θὰ μ' ἔδερναν ἂν δὲν ἐρχόσαστε...

Ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Χρῆστον καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν τροχοφόρον οἰκίσκον.

ΑΝΙΤΑ: —Κυρὰ-Εὐφημία! Ὁ μικρὸς κύριος θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ!...

Ἀκούσασα τοῦτο, ἡ γραῖα παρουσιάσθη εἰς τὸ κατῶφλι τοῦ οἰκίσκου. Καὶ μόλις εἶδε τὸν Χρῆστον, ἔσπευσε νὰ καταβῇ τὸ σκαμνί, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ἀντὶ κλίμακος.

Η ΓΡΑΙΑ, *πρὸς τὸν Χρῆστον*: —Καλῶς τὸ παιδί μου!... Στοιχιματίζω πῶς ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν πύργο!

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Μάλιστα, κυρία Εὐφημία

... Καιμοῦ ἔδωσαν νὰ σᾶς δώσω αὐτό...

Τοῦτο λέγων, ὁ μικρὸς ἔτεινεν εἰς τὴν γραῖαν ἓν χρηματοφυλάκιον. Τὸ ἔλαβεν ἐκείνη καὶ τὸ ἤνοιξε: Περιεῖχεν ἓν χρυσοῦν εἰκοσάφραγκον.

Η ΓΡΑΙΑ, *μὲ γρυλλισμὸν ἄκρας εὐχαριστήσεως*: —Μὰ γιατὶ νὰ πειραχθοῦν τόσο πολύ; Νὰ πῆτε 'στὴν καλὴ ἀρχοντισσα τοῦ πύργου, πῶς θὰ ἐρχόμουν νὰ τὴν εὐχαριστήσω ἡ ἴδια... ἀλλὰ πῶς νὰφίσω τὸ σπίτι, ποῦ δὲν ἔχω ὑπηρέτρια;... Ἂς εἶνε ὅμως· πρὶν φύγουμε, ὁ Ἀντώνης, ὁ διευθυντής μας, θὰ τὴν ἐπισκεφθῆ... Πτωχοὶ ἄνθρωποι ἤμαστε, μὰ τὴν τάξι τὴν ξέρουμε. Σύ, παιδάκι μου, μένεις 'στὸ «Γάτο;»

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Μάλιστα, εἶνε τῆς θείας μου Μαριάννας.

Η ΓΡΑΙΑ: — Καλὴ γυναῖκα, καθὼς ἀκούω. Ὁ Ἀντώνης ἔρχεται συχνὰ 'στὸ κατάστημά σας. Ὥστε λοιπόν... ἡ καϊμένη ἡ κυρία εἶνε ἄρρωστη;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὄχι βαρειά, εὐτυχῶς. Σὲ ὀκτὼ 'μέρες θὰ εἶνε καλά.

Η ΓΡΑΙΑ: —Ἔχει πολλοὺς ἀνθρώπους ὁ πύργος;

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Ὄχι καὶ πολλούς. Μιὰ καμαριέρα, μιὰ μαγείρισσα, καὶ ἕναν ἀμαξᾶ ποὺ κοιμᾶται 'στὸ σταῦλο.

Η ΓΡΑΙΑ: —Καὶ εἶνε μεγάλος;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὁ πύργος; Σωστὸ παλάτι!

Η ΓΡΑΙΑ: — Σ' εὐχαριστῶ, παιδάκι μου, ποῦ ἐνοχλήθηκες γιὰ μᾶς. Πολλὰ χαιρετίσματα 'στὸ θεῖό σου καὶ παρακάλεσέ τον νὰ σὲ φέρῃ κανένα βράδυ 'στὸ θέατρο. Ὁ Ἀντώνης θὰ σᾶς δώσῃ θέσεις χάρισμα. Ἀρχίζομε 'στὶς ὀκτὼ καὶ τελειώνουμε 'στὶς δέκα.

Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις, ἡ γραῖα εἰσῆλθε ἀποτόμως εἰς τὸν οἰκίσκον.

—Ἐλᾶτε ἀπόψε μὲ τὸ θεῖο Θωμᾶ!... παρεκάλεσε ἡ μικρὴ θεατρίνα μὲ φωνὴν τόσον ἱκετευτικήν, ὥστε ὁ Χρῆστος, συγκινηθείς, τῆς τὸ ὑπεσχέθη.

***

Μία εὐτυχία δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνη. Ἡ εἴσπραξις, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικωτάτη εἰς τὸ θέατρον τὸ διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ «διασήμου Ἀντωνίου τῶν παρισινῶν θεάτρων».

Εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα, ὁ Θωμᾶς Κερουὲλ καὶ ὁ ἀνεψιός του. Τὸ παιδίον ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἔπαιζαν τὴν *Ὀρφανὴν τῆς Γεφύρας τῆς Παναγίας*. Ὅταν ἐνεφανίσθη ἡ Ἀνίτα, ἐνδεδυμένη μὲ ράκη καὶ φάλλουσα τὸν θρῆνόν της, διὰ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον τῶν διαβατῶν, ὁλόκληρος ἡ αἴθουσα ἐσείσθη ἀπὸ γειροκροτήματα. Ὁ Χρῆστος καὶ ὁ Θωμᾶς διεκρίθησαν μεταξὺ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων.

Μετὰ τὴν παράστασιν, ὁ Θωμᾶς Κερουὲλ ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ συνεχάρη τὴν μικρὰν ἡρωΐδα, καθὼς καὶ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν γραῖαν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν παίξῃ δύο ἀπεχθεῖς ρόλους μὲ τόσην φυσικότητα, ὥστε οἱ θεαταὶ ἐφριίασαν.

Ὁ Ἀντώνιος ἐδέχθη τοὺς ἐπαίνους ἀξιοπρεπῶς καὶ ὑπερηφάνως. Ἡ γραῖα ὅμως ἐφάνη διαχυτικωτέρα.

— Εἴχαμε καλὸ κόσμο ἀπόψε, εἶπε, κ' ἐβάλαμε, βλέπετε, τὰ δυνατά μας γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε. Πρέπει νὰ ξανάλθετε... Μᾶς φέρνετε *γοῦρι*... Ἀλήθεια, Ἀντώνη;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Ἡ γρηὰ ἔχει δίκηο. Τώρα ποῦ ἐκάματε τὴν ἀρχή, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ ἐξακολουθήσετε. Καὶ ἔπειτα, εἶνε καὶ συμφέρον δικό σας: Ὅσο περισσότερα μαζεύουμε, τόσῳ περισσότερα ξοδεύουμε 'στὸ «Γάτο» σας. Ψέμματα;

Η ΓΡΑΙΑ, *γελῶσα*: — Σὲ καλό σου! Πάντα ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁ Ἀντώνης! Ἄμα ἔχῃ δυὸ λεπτὰ 'στὴν τσέπη του, ἐννοεῖ νὰ τὰ πιῇ.

Ἐνῷ οἱ μεγάλοι συνωμίλουν οὕτω, ὁ Χρῆστος καὶ ἡ Ἀνίτα τὰ ἔλεγαν ἰδιαιτέρως εἰς μίαν γωνίαν τῶν παρασκηνίων.

ΑΝΙΤΑ: —Λοιπόν, Χρῆστε, εὐχαριστήθηκες ποῦ ἦλθες ἀπόψε μὲ τὸ θεῖο σου;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὑπερβολικά, Ἀνίτα. Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν κύριον Ἀντώνιον διὰ τὰς θέσεις ποῦ μᾶς ἔδωσε.

ΑΝΙΤΑ: — Θὰ σᾶς ξαναδώσῃ.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Μακάρι! Ἦταν πολὺ ὡραῖο τὸ δρᾶμα ποῦ παίξατε.

ΑΝΙΤΑ: — Σᾶς εἶδα ἀμέσως 'στὰ πρῶτα καθίσματα. Γι' αὐτὸ ἔπαιξα μὲ πολλὴ ὄρεξι ἀπόψε.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Κουράζεσαι ὅταν παίζῃς;

ΑΝΙΤΑ: — Καμμιὰ φορά, ναί. Μὰ δὲν τὸ λέγω ποτὲ τῆς Εὐφημίας.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Γιατὶ θὰ σ' ἔδερνε, ἔ;

ΑΝΙΤΑ: —Ναί· καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ μᾶφινε νηστική, μὲ ψωμὶ καὶ μὲ νερό.

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Ἀφισέ τους τοὺς κακοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ δὲν ἔχῃς οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα.

ΑΝΙΤΑ: — Καὶ πῶς νὰ τρώγω; καὶ ποῦ νὰ κοιμοῦμαι;... Τί νὰ κάμω; Εἶμαι πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ βγάζω τὸ ψωμί μου... Ἔπειτα εἶμαι... θεατρίνα!... Κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἤθελε 'στὸ σπίτι του.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Θέλεις νὰ τὸ 'πῶ τῆς θείας Μαριάννας; Εἶνε καλή, καὶ θὰ περνοῦσες ὡραῖα 'στὸ σπίτι μας.

ΑΝΙΤΑ, *ζωηρῶς*: —Ὄχι, ὄχι, γιὰ τὸ Θεό!... Ἂν ἤξευρε τί σοῦ εἶπα ἡ κυρὰ-Εὐφημία, ἀλλοίμονό μου!... Ἄνθρωπο σκοτόνει 'στὸ θυμό της αὐτὴ ἡ γρηά!

ΧΡΗΣΤΟΣ, *μὲ φρίκην*: —Ἀλήθεια;

ΑΝΙΤΑ: — Μιὰ φορὰ μ' ἔρριξε κάτω καὶ μ' ἐκτύπησε τόσο δυνατὰ μὲ τὸ μπαστοῦνί της, ποῦ μοῦ ἔκαμε αἵματα. Ὁ Ἀντώνης, ποῦ καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε καλός, τῆς ἐπῆρε ὅμως τὸ μπαστοῦνι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἐφοβέρισε πῶς θὰ τὴν καταγγείλῃ 'στὴν Ἀστυνομία.

ΧΡΗΣΤΟΣ: —Φοβερό!

ΑΝΙΤΑ: —Σιγά... μὴ μᾶς ἀκούσουν!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, *στρεφόμενος ἔξαφνα πρὸς τὰ παιδιά*: —Ἔ σεῖς, μουρέλια! τί συνωμοτεῖτε ἐκεῖ-πέρα;

ΧΡΗΣΤΟΣ, *μ' ἑτοιμότητα*: — Ρωτοῦσα πῶς μαθαίνετε ἀπέξω αὐτὰ ποῦ λέτε στὴ σκηνή.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Ἡ συνήθεια, παιδί μου, εἶνε τὸ πᾶν!

ΘΩΜΑΣ, *βλέπων τὸ ὡρολόγιόν του*: — Χρῆστο, εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνουμε!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, *τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κερουέλ*: Λοιπόν, σύμφωνοι... θὰ σᾶς ξαναϊδοῦμε!

«Ἡ γραῖα παρουσιάσθη εἰς τὸ κατῶφλι...» (Σελ. 357, στ. 6'.)

Ὁλόκληρον τὸ Λενεδὲν ἡσυχάζει καὶ κοιμᾶται. Μόνον ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ γραῖα ἀγρυπνοῦν ἀκόμη. Κλεισμένοι εἰς τὸν τροχοφόρον οἰκίσκον, συζητοῦν χαμηλοφώνως πρὸ μικρᾶς τραπέζης χωλῆς.

Ὀπίσω ἀπὸ ἕνα λεπτὸν ξυλότοιχον, ἡ Ἀνίτα, ἐξηκλωμένη ἐπὶ ἐλλεειοῦ ἀχυρίνου στρώματος, κοιμᾶται. Ὁ Ἀντώνιος ἐβεβαιώθη περὶ τούτου, ἡμιανοίξας μετὰ προφυλάξεως τὴν διάμεσον θύραν.

Ἀλλ' ὁ ὕπνος τοῦ κορασίου εἶνε προσποιητός.

Σπανίως συνέβη νὰ μείνουν οἱ γέροι, μετὰ τὴν παράστασιν, τόσον ἀργά, μετροῦντες τὴν εἴσπραξιν καὶ συνομιλοῦν-

τες... Τί νὰ λέγουν ἀρά γε; Καὶ διατί νὰ ὁμιλοῦν τόσον σιγά;

Ἡ Ἀνίτα, περίεργη, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, δὲν ἐκρατήθη. Ἐσηκώθη σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ στρῶμα καὶ ἐκόλλησε τὸ αὐτί της εἰς τὸν ξυλότοιχον. Καὶ ἰδοὺ τί ἤκουσε:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Συγκεφαλαίωσις: 30 θέσεις ἀπὸ 50 λεπτά, μᾶς κάμνουν 15 φράγκα· καὶ 50 θέσεις ἀπὸ 20 λεπτά, 10 φράγκα. Ἄθροισμα: 25 φράγκα. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἤλθαμε στὸ Λενεβέν, ποτὲ δὲν εἰσεπράξαμεν τόσα.

Η ΓΡΑΙΑ: — Πρόσθεσε καὶ τὰ 20 φράγκα τοῦ Χρήστου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Αὐτὰ τὰ χρωστῶ στὴν ταβέρνα.

Η ΓΡΑΙΑ: — Μὴν τὰ πληρόνῃς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Τὸ συλλογίσθηκα, ἀλλά... θὰ ἔκαμνα ἀνοησία.

Η ΓΡΑΙΑ: — Γιατί;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Ἄκουσε καὶ θὰ τὸ ἐννοήσῃς. Προχθές, ὁ Ἀλφρέδος παρουσιάσθη ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων του καὶ μοῦ ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν μποροῦν πιὰ νὰ περιμένουν, καὶ ὅτι ἂν δὲν τοὺς πληρώσω ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός, θὰ ζητήσουν τύχην ἀλλοῦ.

Η ΓΡΑΙΑ: — Τὸν παλληάνθρωπο! Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ τοῦ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη; Τοῦ μιλᾷς μὲ τόση εὐγένεια!...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Τὸν ἔχω ἀνάγκη, καί, τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ἔχει δίκηο,

Η ΓΡΑΙΑ: — Ὡραία δουλειά!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Τί νὰ σοῦ κάμω; Δὲν βλέπεις ποῦ κινδυνεύομε νὰ μείνωμε στὸ θίασο οἱ δυό μας καὶ ἡ Ἀνίτα; Πῶς θὰ παριστάνωμε τότε; Εἶνε ἀνάγκη νὰ συγκρατήσωμε τοὺς δυσηρεστημένους.

Η ΓΡΑΙΑ: — Μὲ τί τρόπο;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Νὰ τοὺς πληρώσωμε.

Η ΓΡΑΙΑ: — Καὶ μὲ τί λεπτά;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Ἔχω ἕνα σχέδιο.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΡΔΕΛΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ γιαγιά, καθισμένη 'στὴν παλυθρόνα της, στενοχωρεῖται. Ἡ Αιλίκα εἶνε ἔξω, καὶ ἡ γιαγιὰ δὲν ἄκουσε σήμερα τὴ νόστιμη φλυαρία της.

Γι' αὐτὸ στενοχωρεῖται ἡ καλὴ γιαγιά. Ὅταν δὲν ἔχῃ κοντά της τὴ Αιλίκα, νομίζει ὅτι κάτι τῆς λείπει...

Ἔξαφνα βλέπει τὴ μικρούλα νὰ τρέχῃ γρήγορα ἀπὸ τὸ περιβόλι καὶ νὰ μπαίνῃ κατ' εὐθεῖαν στὴν τραπεζαρία τοῦ ἰσογείου... Τί χαρά!

Ἡ Αιλίκα ἀγκαλιάζει τὴ γιαγιά της, τὴν φιλεῖ καὶ τῆς λέγει:

— Συχώρεσέ με, γιαγιακούλα· δὲν σ' ἐξέχασα σήμερα, ἀλλὰ στάσου πρῶτα νὰ σοῦ 'πῶ γιατὶ ἀργησα ἔξω.

Καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται:

— Ξέρεις, γιαγιάκα, πόσο μᾶρέσουν οἱ κορδέλλες. Τρελλαίνομαι! Ἔπειτα, καὶ σὺ ἔτσι μ' ἐσυνείθισες, ποῦ μοῦ δίνεις καθεμέρα, ἕνα σωρό, ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα, γιὰ νὰ δένω τὰ μαλλιά μου. Τὸ συρτάρι μου εἶνε γεμάτο κορδέλλες. Καὶ ὅμως, ἅμα ἰδῶ καμμιά, τὴ ζηλεύω, τὴ θέλω.

Προτήτερα λοιπὸν εἶδα κάτι περίεργο. Μιὰ θαυμασία κορδέλλα πετοῦσε στὸν ἀέρα μὲ ὡραίους κυματισμούς. Πότε κατέβαινε, πότε ἀνέβαινε, πότε σταματοῦσε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, πότε ἔτρεχε μὲ μεγάλη γρηγοράδα.

Μαζί τις ἔτρεχα κ' ἐγώ. Κ' ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχα, τὴν ἔβλεπα πάντα νὰ κυματίζῃ, νὰ πετᾷ, νὰ φεύγῃ, καὶ κάπου-κάπου τὴν αἰσθανόμουν νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ πεισματώσῃ.

Ἀλλὰ μόλις ἔκανα νὰ τὴν πιάσω, ἐκείνη ἡ πονηρὴ ἐξέφευγε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ πετοῦσε ἀκόμη πιὸ γρήγορα, ἀκόμη πιὸ ψηλά.

Τὴν ἀκολούθησα μακρυά, πολὺ μακρυά. Καὶ ἔτσι, γιαγιάκα μου, ἡ ὥρα ἐπέρασε, καὶ δὲν ἤλθα πιὸ νωρίς, νὰ τὰ ποῦμε, ὅπως πάντα.

— Δὲν πειράζει, Αιλίκα μου, εἶπεν ἡ γιαγιά. Δὲν μοῦ λὲς ὅμως, τί ἀπέγινεν ἡ θαυμασία κορδέλλα σου; Τὴν ἔπιασες τέλος πάντων;

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 342]

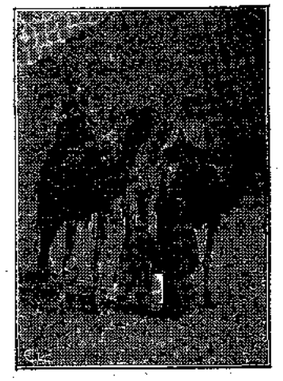

ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ
Κῆρυξ τοῦ Δικαίου — Γ' Βραβεῖον

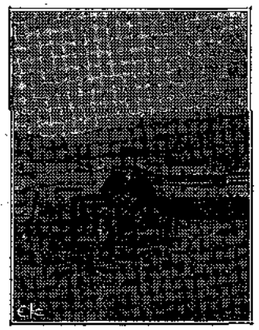

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ
Ὑπὲρ Πατρίδος — Γ' Βραβεῖον

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΖΗ

[Ὁ μέγας Ἕλλην ζωγράφος Νικόλαος Γύζης, ὁ πρό τινων ἐτῶν ἀποθανών εἰς τὸ Μόναχον, ὅπου ἐδόξασε τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἄφηκε καὶ διάφορα σημειωματάρια, εἰς τὰ ὁποῖα συνείθιζε νὰ γράφῃ τὰς σκέψεις του. Ἰδοὺ μερικαί:]

***

Ἐλεύθερος δὲν εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος νομίζει ἑαυτὸν ἐλεύθερον, ἀλλ' ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ ἐλευθερία ἔχει ὡς θεμέλιον τὴν ἀρετήν.

Καὶ ὅταν ὅλα ἐξαφανίζωνται, ἡ ἀγάπη ἐξακολουθεῖ.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν συμπάσχουν εἰς τὰς ἀτυχίας τῶν ἀδελφῶν των, δὲν εἶνε εὐτυχεῖς.

Εἰς τὴν ἀτυχίαν δοκιμάζονται οἱ ἀληθινοὶ φίλοι· εἰς τοὺς εὐτυχοῦντας κάθε σκυλὶ σπεύδει τρέχοντας.

Τί ὡραῖα ποῦ ἐνδύει τὸ πνεῦμα ἡ ταπεινοφροσύνη!

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1909

Τὸ νέον ἔτος, τριακοστὸν πρῶτον, τῆς Διαπλάσεως.— Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Λαχείου μας.— Τέσσαρες Κληρώσεις κατ' ἔτος.— Θὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον, ὄχι μόνον οἱ ἐτήσιοι συνδρομηταί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἑξάμηνοι καὶ οἱ τρίμηνοι.— Ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς.

ΕΤΑ δύο ἀκόμη μῆνας, τὴν 30 Νοεμβρίου, λήγει τὸ τριακοστόν μας ἔτος καὶ ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων», ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1908, εἰσέρχεται αἰσίως εἰς τὸ τριακοστὸν πρῶτον. Τελειόνει δηλαδὴ ὁ τόμος αὐτὸς καὶ ἀρχίζει νέος· τελειόνει ἐπίσης καὶ ἡ συνδρομή σας, καὶ πρέπει νὰ νανεωθῇ.

Μεθαύριον, ὅταν θὰ προκηρύξω τὸν νέον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, θὰ σᾶς εἴπω τί καινοτομίαι θὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὸν νέον μας τόμον, καὶ τί ὡραῖας ἐκπλήξεις θὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὸ τριακοστὸν πρῶτον ἔτος, ἀκριβῶς χάρις εἰς τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιτρέπει σήμερον νὰ σκεφθῶμεν σοβαρῶς περὶ μερικῆς τοὐλάχιστον πραγματοποιήσεως τῶν σχεδίων μας.

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Σήμερον πρόκειται μόνον περὶ τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς. Μερικοὶ φίλοι μου, ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπητούς, εἶχαν, καθὼς εἴδατε, τὴν προθυμίαν νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀπὸ τώρα. Ἡ ἐγκαιρος προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶνε βεβαίως δεῖγμα ζήλου καὶ ἀγάπης ἀπὸ τὰ περιφανέστερα. Ὅσον ἐνωρίτερα ἀνανεόνῃ κανείς, τόσον περισσότερον φαίνεται ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι ἀνυπομονεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν φιλίαν μου, τὴν ἐπίσκεψίν μου, καὶ διὰ τὸ προσεχὲς μέλλον καὶ διὰ τὸ ἀπώτερον... Διὰ τοῦτο καὶ οἱ φίλοι μου ἐκεῖνοι, προθυμότατοι, πλήρεις ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, ἐσπευσαν νὰ νανεώσουν τόσον ἐνωρίς, πρὸ πάσης ἐκ μέρους μου εἰδοποιήσεως, ἔχοντες τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ ναγραφοῦν πρῶτοι-πρῶτοι εἰς τὸν Κατάλογον τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1909.

Καὶ ἐνῷ τοὺς ἐνέγραφα μὲ ὅλην τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ποῦ αἱ ἀνανεώσεις εἶνε ἀκόμη σπάνιαι, ἐσυλλογιζόμην πόσον τὸ ἔργον μου θὰ διηυκολύνετο, ἂν ἡ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν ἐγίνετο οὕτω *βαθμαία*, ἂν ἤρχιζεν ἀπὸ ἐνωρίς, καὶ ἂν ἀπεφεύγετο κατὰ τὸ δυνατὸν ἡ συσσώρευσις ἐκείνη καὶ ἡ καραζάλη τῶν παραμονῶν τοῦ Νέου Ἔτους, ὅτε τὸ Γραφεῖόν μου γίνεται ἄνω-κάτω, ὅτε αἱ ἐπιταγαὶ καὶ αἱ συστημέναι ἐπιστολαὶ πίπτουν βροχηδόν, ὅτε οἱ συνδρομηταί, παλαιοὶ καὶ νέοι, μ' ἐπισκέπτονται ἀθρόοι, βιαστικοί, ἀνυπόμονοι, καὶ ἀγρυπνῶ νύκτας ὁλοκλήρους διὰ νὰ ἐγγράφω εἰς τὰ βιβλία τόσον πλῆθος διαμιᾶς...

Ἀ, θὰ ἦτο μεγάλη εὐκολία δι' ἐμὲ ἂν ἡ ἀνανέωσις ἐγίνετο, ὡς εἶπα, βαθμιαία! Καὶ διὰ τοῦτο τὴν προκηρύσσω ἀπὸ σήμερον, ὅτε ἔχομεν ἐμπρός μας δύο μῆνας μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ἔτους μας, καὶ τρεῖς μῆνας μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ἔτους 1908. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι οἱ προθυμότεροι καὶ οἱ μᾶλλον εὐκολυνόμενοι, θὰ σπεύσουν εὐθὺς ἀπὸ τώρα νὰ νανεώσουν τὴν συνδρομήν των. Καὶ ὅτι οἱ λοιποί, οἱ μὴ εὐκολυνόμενοι ἀμέσως, θὰ τὸ κάμουν μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Τὸ πρώτιστον ἄλλως τε καθῆκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε, ὡς γνωρίζετε, ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος πρέπει νὰ ταμείβεται, ἔχω ἰδρύσῃ πρὸ πολλοῦ τὸ Λαχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνουν μέρος οἱ προθυμότεροι συνδρομηταί, ἀμειβομένου οὕτω, δι' ἑνὸς μικροῦ ἢ μεγάλου Δώρου—ἀναλόγως τῆς τύχης ἑκάστου,—τοῦ ζήλου των, τῆς προθυμίας των.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Τὸ Λαχεῖον διατηρεῖται καὶ φέτος, καὶ συγχρόνως μεταρρυθμίζεται. Ἐσκέφθην, ὅτι δίκαιον εἶνε νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτό, ὄχι μόνον οἱ ἐτήσιοι συνδρομηταί—ὅπως ἐγίνετο μέχρι τοῦδε,—ἀλλὰ καὶ οἱ ἐννεάμηνοι, καὶ οἱ ἑξάμηνοι, καὶ οἱ τρίμηνοι, καθεὶς ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς συνδρομῆς του καὶ τῆς ἐγκαιρότητος τῆς πληρωμῆς.

Πρὸς τοῦτο, ἀντὶ τριῶν, ὅπως μέχρι τοῦδε, θὰ γίνουν φέτος τέσσαρες κληρώσεις. Ἡ πρώτη θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰανουαρίου 1909, ἡ δευτέρα τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου, ἡ τρίτη τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου, καὶ ἡ τετάρτη καὶ τελευταία τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Αὐγούστου. Καμμία ἀναβολὴ κληρώσεως διὰ κανένα λόγον. Καὶ ἡ ἡμέρα ὡρισμένη, διὰ νὰ εἰμποροῦν νὰ παρευρίσκωνται ὅσοι θέλουν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν.

Ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θὰ νανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς Α' Κυριακῆς τοῦ Ἰανουαρίου,—ἐτήσιοι, ἑξάμηνοι ἢ τρίμηνοι ἀδιάφορον,—ὅλοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Α' Κλήρωσιν τῶν Δώρων μας, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐξαιρετικῶς, εἰς τελευταῖος ἀριθμός, ὁ 51ος, θὰ κερδίσῃ καὶ *μίαν Λαχειοφόρον ὁμολογίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης*.

Εἰς τὴν Β' κλήρωσιν θὰ λάβουν μέρος ὅσοι θὰ ἔχουν ἐγγραφῆ ἢ ἀνανέωσῃ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς Α' Κυριακῆς τοῦ Ἀπριλίου, ὡς ἄνω. Εἰς τὴν Γ' κλήρωσιν οἱ μέχρι τῆς Α' Κυριακῆς τοῦ Ἰουνίου· καὶ εἰς τὴν Δ' κλήρωσιν οἱ μέχρι τῆς Α' Κυριακῆς τοῦ Αὐγούστου 1909.

Ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι οἱ ἐτήσιοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι ἀπὸ σήμερον θὰ λάβουν μέρος *καὶ εἰς τὰς τέσσαρας Κληρώσεις*. Οἱ ἐννεάμηνοι, οἱ ἐγγραφόμενοι ἀπὸ σήμερον, θὰ λάβουν μέρος *εἰς τὰς τρεῖς* πρώτας. Οἱ ἑξάμηνοι, οἱ ἐγγραφόμενοι ἀπὸ σήμερον, θὰ λάβουν μέρος *εἰς τὰς δύο* πρώτας. Καὶ οἱ τρίμηνοι, οἱ ἐγγραφόμενοι ἀπὸ σήμερον, θὰ λάβουν μέρος *μόνον εἰς τὴν πρώτην*.

Ἂν ὅμως ὁ τρίμηνος συνδρομητής, *ἀνανεώσῃ* τὴν τριμηνίαν του πρὸ τῆς Α' Κυριακῆς τοῦ Ἀπριλίου, τότε θὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὴν Β' κλήρωσιν. Ἂν ὁ ἴδιος προπληρώσῃ π : χ : μίαν ἑξαμηνίαν ἀπὸ 1ης Μαρτίου πρὸ τῆς Α' Κυριακῆς τοῦ Ἀπριλίου, θὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὴν Β' καὶ εἰς τὴν Γ' κλήρωσιν. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἓν γένει: Κάθε τριμηνία προπληρονομένη, δίδει δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς μίαν κλήρωσιν. Ἡ δὲ ἐτησία συνδρομή, ὡς ἀποτελούμενη ἀπὸ τέσσαρας τριμηνίας, δίδει δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τέσσαρας κληρώσεις. Ὁ ἐγγραφόμενος δι' ἓν ἔτος, θὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὰς τέσσαρας κληρώσεις μὲ τὸν ἴδιον ἀριθμόν, τὸν ὁποῖον θὰ φέρῃ ἡ ἀπόδειξίς του. Ὁ ἐγγραφόμενος διὰ μίαν ἑξαμηνίαν, καὶ ἔπειτα ἐγκαίρως ἀνανεούμενον αὐτήν, θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς δύο πρώτας κληρώσεις μὲ τὸν ἀριθμὸν τῆς πρώτης του ἀποδείξεως, καὶ εἰς τὰς δύο τελευταίας μὲ τὸν ἀριθμὸν τῆς δευτέρας ἀποδείξεως.

Πιστεύω ὅτι ἐννοήσατε τὸν ὀργανισμὸν τοῦ νέου Λαχείου. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὸν ἐννοήσατε εἰς τὴν ἐντέλειαν, δὲν σημαίνει τίποτε. Διότι διὰ κάθε Κλήρωσιν θὰ σᾶς ἐξηγῶ τί συμβαίνει καὶ θὰ σᾶς λέγω ποῖοι δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτήν. Ὅσον διὰ τὰ δῶρα, τὰ βλέπετε εἰς τὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον δημοσιεύω χωριστὰ εἰς τὴν προτελευταίαν σελίδα τοῦ φυλλαδίου τούτου. Ὑπάρχει καὶ ἔπισθεν τοῦ ἐσωκλείστου Δελτίου Ἐγγραφῆς.

Τὸ Δελτίον τοῦτο πρέπει νὰ τὸ συμπληρώσετε τὸ ταχύτερον καὶ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψετε συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς ἐγγραφῆς σας, κατὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ σαφεῖς ὁδηγίας. Ἄλλο τίποτε δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἴπω. Καὶ τελειώνω ἐδῶ τὴν προκήρυξίν μου, ὑπενθυμίζουσα δύο γνωστότατα πράγματα· α') ὅτι τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει· καὶ β') ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλλωμεν δι' αὔριον ὅ,τι εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν σήμερον.

Η. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[Ἴδε τὴν προκήρυξιν, φυλλ. 31. σελ. 246.]

«Μία ἐκ τῶν φίλων μας ἤκουσέ ποτε νὰ παρομοιάζουν κυρίαν τινα πολὺ εὐαίσθητον μὲ τὸ περίεργον φυτὸν *μὴ μοῦ ἄπτου*, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ διατί ἡ παρομοίωσις αὕτη».

Οὕτως ἀρχίζει ἡ μετάφρασις τῆς *Θεᾶς τῆς Ἀγάπης*. Καλή, ἀλλὰ πολὺ ἐλευθέρα, καθὼς βλέπετε. Ἀκόμη καλλιτέρα, ἀλλ' ἀκόμη ἐλευθερωτέρα εἶνε ἡ μετάφρασις τοῦ *Ἐθνικοῦ Στόλου*. Λυποῦμαι, ὅτι καμμίαν ἀπὸ τὰς δύο δὲν εἰμπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω. Ἡ ἐλευθερία εἶνε κάποτε ἐπιβεβλημένη διὰ νὰ ποφεύγωνται οἱ ξενισμοί. Ἀλλ' ὅταν παραδεχθῶμεν μίαν τόσον ὑπερβολικὴν ἐλευθερίαν φεύγομεν πλέον ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὁ ὁποῖος λέγεται *μετάφρασις*. Μετάφρασις δὲ δὲν εἶνε νὰ πάρῃς ἁπλῶς τὴν ἔννοιαν ἑνὸς τεμαχίου καὶ νὰ κάμῃς ἄλλο ἰδικόν σου...

Αἱ πισταὶ μεταφράσεις εἶνε πολυπληθεῖς. Μία μόνον ἀποκλείεται: τοῦ *Ἰσαὰκ Ἀφθονίδου*. Διότι οὔτε φευδώνυμον ἔχει, οὔτε δεκαλεπτον ἔστειλε.

Ἂς ἴδωμεν τὰς ἄλλας.

Πρῶτος σκάπελος ἦτο ἡ ἀπόδοσις τοῦ τίτλου «La sensitive». Οἱ φίλοι μας ἔψαξαν τὰ λεξικὰ καὶ ηὗραν ἕνα σωρὸ λέξεις: *Αἰσθητικὴ ἀκακία, Αἰδήμων, Αἰσχυντηλή, Αἰσχυνομένη, Εὐσύοιαλος, Ὀροκλεια, Εὐαισθησία, Μίμηλος, Μιμόζα, Μυοσωτίς (;) Μὴ μοῦ ἄπτου, Μὴ μοῦ ἐγγίζης*. κτλ. κτλ. Ἐπέτυχαν ὅσοι ἔγραψαν ἁπλῶς «Μὴ μοῦ ἄπτου». Αὐτὴ εἶνε ἡ κοινοτέρα ὀνομασία τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐδῶ ἐχρειάζετο ἡ κοινοτέρα. Διότι πῶς θὰ πεδίδετο ἡ κατόπι φράσις «C'est une vraie sensitive»; «Εἶνε σωστὴ μίμηλος»; Φαντασθῆτε! Ἄλλως τε *μίμηλος* καὶ *μιμόζα* εἶνε εἶδος μὴ μοῦ ἄπτου ἢ αἰσθητικῆς ἀκακίας.

Δευτέρα σκόπελος: ἡ μετάφρασις τοῦ ἐπιθέτου delicate. Κομψή, λεπτή, λεπτεπίλεπτος, ἰσχνή, λεπτοφυής, εὐερέθιστος—τί θέλετε καὶ δὲν εἴπαν! Ἐπέτυχαν μόνον ὅσοι ἔγραψαν «εὐαίσθητος». Διότι μόνον περὶ ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας ἐπρόκειτο ἐδῶ. Τὸ λέγει καθαρὰ καὶ παρακάτω: «les personnes d'une *grande sensibilité*».

Τρίτος σκόπελος: «il suffit la toucher même aussi légèrement que possible». Ἡ φράσις σημαίνει ἁπλούστατα: «Ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐγγίσῃ κανεὶς *ὅσον καὶ ἐλαφρότατα* (ὅσον καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλαφρά)». Ὀλίγοι ὅμως τὸ μετέφρασαν ἔτσι. Οἱ περισσότεροι ἔγραψαν «ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐγγίσῃ κανεὶς ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλαφρῶς». Τί δηλαδή; ἂν τὸ ἐγγίσῃ κανεὶς ὀλίγον... βαρύτερα, τὸ φυτὸν δὲν συντέλλεται ἐπίσης;

Τέταρτος σκόπελος: «bouleverse completement». Σημαίνει *ἀνασταίνει, κάμνει ἄνω-κάτω*. Ἔτσι τὸ μετέφρασαν οἱ ὀλίγοι· οἱ πολλοὶ εἶπαν «ἀνατρέπει τελείως»,—τὸ ὁποῖον δὲν λέγει τίποτε.

Ἀπὸ τὰς ἐκλεκτὰς μεταφράσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπέφυγαν καὶ τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς μεγάλους σκοπέλους—τοὺς λέγω μεγάλους, διότι ἐδῶ συνετρίβησαν καὶ οἱ ἱκανώτεροι,—αἱ λαβοῦσαι βραβεῖα ἢ Α' Ἔπαινον, εἶνε σχεδὸν ἰσοδύναμοι. Κρίνω δὲ ὡς ἀνωτέραν τὴν μετάφρασιν τοῦ *Περιπλανωμένου Ἀθηναίου*, ὄχι μόνον διότι εἶνε πιστὴ καὶ ἀκριβής, ὅπως πολλαὶ ἄλλαι, ἀλλὰ διότι ἔχει κάτι, τὸ ὁποῖον λείπει ἀπὸ τὰς ἄλλας: ἰδιαίτερον, ἰδικόν της ὕφος. Ἡ γλῶσσα μόνον θὰ ἤθελα νὰ ἦτο ὀλίγον ἁπλουστέρα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος* [15ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χιωτισμένον λόφος*, [10ε].—*Φιλεύθερος Ἕλληνις* [9ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πλοίαρχος Νέμος* [8ε]—*Ραμπαγᾶς* [8ε]—*Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* [7ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5ε] εἰς ἕκαστον:) *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου*—*Ποιμενὶς Μυρτώ*—*Γιάννης Ἀγιάννης*—*Νικηφόρος Οὐρανός*—*Ἀθάνατος Ἑλλάς*. — *Καρακάξα*· — *Ζήτω ἡ Πατρίς*—Κλημεντίνη Δημητριάδου—*Τσιγγάνα*—*Χάος*—*Ἐθνικὸς Στόλος*—*Θεὰ τῆς Ἀγάπης*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3ε] εἰς ἕκαστον:) Ἰωάννα Ι. Λαμπίρη—*Μελησιγενής*—*Ρεμβάζουσα Καρδία*· — Σ. Σταμάτης· — Νότης Παπαδόπουλος—*Ἰωάννα Δάρκ*—*Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ*—*Ἀπελευθερωτὴς τῆς Μακεδονίας*—*Τῆς Φράκης τ' Ἀγριολούλουδο*—Γεώργιος Α. Τσάμης—*Ἠχὼ τῆς Καρδίας*—*Ζίνα*—*Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*—*Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*—*Ναυτόσιαις τῆς Θυέλλης*· — *Μυροβόλος Χαραυγή*· — *Φίλη τῶν Ζῴων*—*Ἔθνικὸς Ὕμνος*· — *Στοιχειωμένο Παλάτι*· — *Αἰθεροβάμων Ἀρματηλάτης*—*Ἀνεμώτη*—*Ἡρωΐς Μεσολογγίου*· — *Ἄρχων τοῦ Πυρός*.

ΤΑ ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ

[Ἡ βραβευθεῖσα Μετάφρασις.]

Μία φίλη μας ἤκουσε νὰ λέγουν περὶ τινος κυρίας λίαν εὐαισθήτου: ἀεὶ αὐτόχρημα *μὴ μοῦ ἄπτου* καὶ δὲν ἐνόησε τὸν λόγον τῆς τοιαύτης ἐκφράσεως.

Ἂς μάθῃ λοιπὸν ὅτι τὸ ὄνομα *μὴ μοῦ ἄπτου* (μὴ μ' ἐγγίζῃς) ἐδόθη εἰς φυτόν τι ἀληθῶς παραδοξότατον, διότι ἂν μόνον τὸ ἐγγίσῃ τις, ἔστω καὶ ἐλαφρότατα, ἐκτελεῖ παρευθὺς κινήσεις δηλούσας ὅτι ἡ ἐλαχίστη ψαῦσις τῷ εἶνε δυσάρεστος. Ἀποσύρεται καὶ διπλόνει τὰ φύλλα του, τὰ ἄνθη του, τὰ ὁποῖα κατόπιν, ὀλίγον μόνον κατ' ὀλίγον, ἀναλαμβάνουν τὴν συνήθη των θέσιν.

Τοῦ φαινομένου τούτου τὴν αἰτίαν οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν.

Παρ' ἡμῖν τὸ *μὴ μοῦ ἄπτου* μένει ὅλως μικρὸν καὶ καλλιεργεῖται μόνον διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος, καθόσον οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν ὠφελότητα ἔχει. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἰς τὴν Βραζιλίαν, τὴν χώραν τῆς καταγωγῆς του, ὅπου φθάνει εἰς ὕψος τριῶν ἢ τεσσάρων μέτρων, σχηματίζει ἐντὸς τῶν δασῶν πυκνὰς συστάδας, τὰς ὁποίας ἀναστατόνει ὁ διερχόμενος ὁδοιπόρος ἢ καὶ τὸ ποτάμι, τὸ ὁποῖον κάθηται ἐπ' αὐτῶν. Ἐν τούτοις μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὰ πάντα ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

Ἐξ ἀναλογίας λοιπὸν παραβάλλουν πρὸς τὸ φυτὸν τοῦτο τοὺς ὑπερευαισθήτους ἀνθρώπους ...ὡς ἀναμφιβόλως καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυρία.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 342)

Ο ΦΑΝΟΚΟΡΟΣ

Χαρὸς τοῦ Ζαλόγγου —Γ' Βραβεῖον

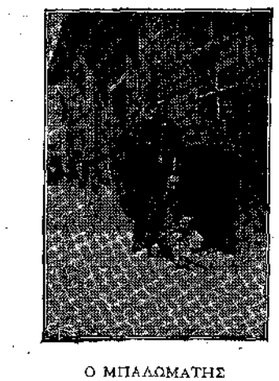

Ο ΜΠΑΛΩΜΑΤΗΣ

Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς.—Ἔπαινος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου συζητοῦν περὶ τοῦ χρώματος τῆς λάβας.

Ὁ Τοτός:—Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω ἐγώ, εἶνε μαῦρη.

Ὁ Νίκος:—Μπράβο, Ἀρχιμήδη;

Καὶ ὁ καιρίως προσβληθεὶς Τοτός:—Ἂν ἐγὼ εἶμαι ἀρχημήδι, σὺ εἶσαι ἀρχιστρεῖδι.

* * *

Ὁ Νίκος:—Γιάγκο, ἄκουσες ποτὲ σου τὴν φράσιν «τηγανίζω μολύβια»;

Γιάγκος:—Ὄχι.

Νίκος:—Πῶς ὄχι, δὲν τὴν ἄκουσες ποῦ σοῦ τὴν εἶπα;

Γιάγκος:—!!

* * *

Ὁ καθηγητής:—Ποῖος ἠξεύρει ἓν παράγωγον τοῦ πόλις;

Ὁ μαθητής:—Λαχανοπώλης, κύριε.

* * *

Ὁ Διδάσκαλος:—Τί σημαίνει Γιαννάκη; ἵνα μὴ τυγχάνῃ.

Ὁ Γιαννάκης:—Ἵνα χάνῃ τὴν μύτην (μύτην χάνει).

Ὅλα τὰ νεωτέρω Παιδικὰ Πνεύματα ἐστάλησαν ἀπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ὡραία Χίος» ἐνέγραψε τοὺς ὑπ' ἀρ. 44, 45 καὶ 46 ἀπόρους δι' ἓν ἔτος, καὶ τὸν ὑπ' ἀριθ. 32 τοῦ 1906 διὰ τρεῖς μῆνας.

Ὁ Σύλλογος «Μέμφις» ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τοὺς ὑπ' ἀριθ. 8 καὶ 9 τοῦ 1907 ἀπόρους.

Εὖγε εἰς τοὺς Αἰγυπτίους!

Ἕνα σπουδαῖον λάθος κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ *Ἄρεως*, ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον: Ὁ φίλος μας αὐτὸς ἐβραβεύθη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ὄχι τῶν Λύσεων, ὡς ἐσημειώθη, ἀλλὰ τῶν Ἀσκήσεων, ὁ ὁποῖος βέβαια εἶνε σπουδαιότερος... Ἤθελα τώρα νὰ διορθώσω καὶ ἕνα ἄλλο λάθος εἰς τὸ ἀριστερὸν μάτι τῆς εἰκόνος, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε λάθος... φωτογραφικόν, καὶ δὲν διορθώνεται εὔκολα. Ὁπωσδήποτε, βεβαιῶ ἐξ αὐτοψίας, ὅτι καὶ τὸ ἀριστερὸν μάτι τοῦ *Ἄρεως* εἶνε ἀπαράλλακτον μὲ τὸ δεξιόν, ἐπίσης δὲ ζωηρὰ καὶ τὰ δύο, μαρτυροῦν τὴν ἐξυπνάδα του.

Περαστικοὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, μ' ἐπεσκέφθησαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ὁ *Φρὰ-Διάβολος*, μεταβαίνων εἰς Κέρκυραν, ὁ *Αὐτόνομος* καὶ ὁ *Ἰανός*, μεταβαίνοντες εἰς Ἰταλίαν διὰ σπουδάς, καὶ τὸ *Εἶμαι Ζακυνθίαν*, ἐπιστρέφον εἰς τὴν ἀγαπητήν του πατρίδα.

Σᾶς συνιστῶ τὴν σημερινὴν Προκήρυξιν πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1909, καὶ σᾶς παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ μὴ περιμένετε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους διὰ νὰνανεώσετε, ἀλλ' ὅσοι τοὐλάχιστον εἰμπορεῖτε, νὰ τὸ κάμετε ἀπὸ τώρα, ἀμέσως.

Ἡ *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος* μοῦ γράφει: «Εἶνε ἀδύνατον, φιλτάτη μου, ὅπου ὑπάρχουν φίλοι σου, νὰ μὴν εἶνε ἐνωμένοι, γιατί εἶσαι ὁ χρυσοῦς κρίκος ποῦ ἑνώνει ὅλους. Εὔχομαι μόνον νὰ ἐκλείψουν κάτι μικρὰ ἐγωϊστικὰ μαλλώματα, ποῦ βλέπω μὲ λύπην μου εἰς μερικοὺς κύκλους. Εἶνε ἐντροπὴ νὰ στρεβλώνωμεν τὴν εὐγενῆ ἄμελλαν, τὴν ὁποίαν σὺ καλλιεργεῖς.» Πολὺ σωστὰ τὰ λέγεις, *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλε*. Ὅσον διὰ τὴν 27ην Κυριακήν, σὲ πληροφορῶ, ὅτι θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ἴσως εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον.

Διατί ἔχεις τώρα τὰ νεῦρά σου, *Κίρκη*, καὶ διατὶ τόση ἀπαισιοδοξία, ὥστε νὰφιβάλλῃς ἐὰν θὰ ζήσῃς ἕως... τὸ ἑρχόμενον; Μήπως ἐπειδὴ λείπει τὸ *Διαβολάκι*, ἢ μήπως ἐπειδὴ ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι καὶ ἤλθε κατὸ ἀπότομον καὶ ἄγριον αὐτὸ Φθινόπωρον;» Ἤννοια σου! καὶ τὸ *Διαβολάκι* θὰ γυρίσῃ, καὶ ἡ καλοκαιρία...—Τετράδια ἔστειλα.

Καλῶς ἤλθες, *Παλλάς*, ὕστερ' ἀπὸ τὸ «ὡραιότατον ξεκαλοκαίρισμα». Διὰ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία, τί νὰ σοῦ 'πῶ κ' ἐγώ; Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ σπίτι εἶνε ἡσυχώτερον τώρα ποῦ λείπουν. Δὲν βλάπτει τίποτε ἂν μείνουν εἰς τὸ Σχολεῖον ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη...

Αὐτὸς εἶνε, *Νάρκη*, ὁ σκοπὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων: νὰ κάμνουν τοὺς φίλους μας νὰναπολοῦν ὅσα ἔμαθαν, καὶ νὰ μανθάνουν ἀκόμη ὅσα δὲν ἔμαθαν. Τὰς λύσεις σου εἰμπορεῖς νὰ τὰς στείλῃς καὶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας· δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ἂν βραδύνουν ὀλίγας ἡμέρας· βλέπω τὴν σφαγῖδα τοῦ ταχυδρομείου καὶ πείθομαι ὅτι ἐστάλησαν ἐμπροθέσμως.

Ἡ μικρὰ *Κάκια σ'* εὐχαριστεῖ, *Ἐλιούδα*, διὰ τὸ γραμμάτιον τοῦ Λαχείου σας. Ὅταν ἐργάζεσθε ἔσια, βεβαίως δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε, καὶ ὅταν ἐγγράφετε ἀπόρους εἰς τὴν Διάπλασιν, κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι τρώγετε τὰ λεπτὰ τοῦ Λαχείου εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα! Μὴν ἀκοῦτε λόγια λοιπόν, καὶ ἐμπρός!

Μοῦ ἤρεσε πολύ, *Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ*, ἡ περιγραφὴ τῆς περιοδείας σου ἀνὰ τὸ Φαγιοῦμ. Ὅσον διὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, καὶ πάλιν σοῦ λέγω ὅτι μερικὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε ὡραῖα καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ δημοσιευθοῦν. Δὲν σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ὅμως, διότι, καθὼς πολλάκις σᾶς τὸ ἐξήγησα, Παιδ. Πνεύματα δημοσιεύονται ὅσα ἐπιτρέπει ὁ χῶρος (κάποτε καὶ κανένα!) καὶ ὅσα εὐνοῇ ὁ κλῆρος.

Ἐξαίρεσιν κάμνω μόναν διὰ τὰ ἔκτακτα ἀληθῶς Παιδικὰ Πνεύματα τῆς *Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος*. Πρώτην φορὰν μοῦ ἔτυχε νὰ λάβω δύοεκα μαζὶ καὶ ὅλα ὡραῖα. Καὶ τί καλὴ σύμπτωσις! Σήμερον ἔχω δωδεκασέλιδον φύλλον καὶ ὑπάρχει τόπος διὰ νὰ δημοσιεύσω ἀρκετά.

Ἡ ἐπιστολή σου, *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα*, μὲ τὰ ζακυνθινὰ ἀγριολούλουδα, μοῦ ὑπερήφερσε. Σοῦ εὔχομαι ἐγκαρδίως νὰ εἶσαι πάντοτε εἰς θέσιν νὰ ἐπισκέπτεσαι τὸ καλοκαίρι τὴν ὡραίαν πατρίδα σου καὶ νὰ ἐπανευρίσκῃς κάθε τόσον τὴν γοητείαν τῶν παιδικῶν σου ἡμερῶν.

Ἡ *Σουφραζέτ*, ἡ ὁποία εἰσήχθη τώρα εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ ἀνησυχοῦσε πολὺ κῶς θὰ τὴν ὑπεδέχοντο αἱ νέαι της συμμαθήτριαι Ἀρσακειάδες, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς χαριτωμένα: «...Ἀλλὰ μόλις ἤκουσαν ὅτι εἶμαι συνδρομήτριά σου, μοῦ ἔκαμαν τοιαύτην ὑποδοχήν, τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἔτυχον. Προπαντὸς τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, τοῦ ὁποίου ἐθαύμασα τὴν τέχνην μεθ' ἧς ἀρκάζει τὰς μαθητρίας καὶ τὰς ἐγγράφει συνδρομήτρίας σου... Ἀφοῦ λοιπὸν ἐγνώρισα τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ μάθω τὴν τέχνην του καὶ θἀρχίσω νὰ σοῦ κάμνω συνδρομήτρίας...» Λοιπόν, περιμένω.

Καλὸν εἶνε, *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα*, νὰποφεύγετε νὰ γράφετε χωρὶς ἄδειαν πρὸς ἀγνώστους σας, καὶ μάλιστα δεσποινίδας. Διότι εὐκολώτατα αὐτὰ τὰ διαβήματα παρεξηγοῦνται. Ἂν ἠθέλατε νὰ ἱδρύσετε Σύλλογον, ἠμπορούσατε νὰποταθῆτε μόνον πρὸς ἀγορία, ὅπου δὲν χωρεῖ παρεξήγησις. Εἶνε, βλέπετε, μεγάλη ἱστορία νὰ πεισθῇ τώρα ὁ ἀστυνόμος, ὅτι ὑπεγράψατε μὲ τὰ ψευδώνυμά σας, διότι μόνον μὲ αὐτὰ θὰ σᾶς ἀνεγνώριζεν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος δεσποινίς. Τέλος πάντων, αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ προσέχετε πολύ.

Ἔχεις ἄδικον, *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος*. Τὸ θέμα τοῦ ποιητικοῦ μας διαγωνισμοῦ εἶνε φέτος ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ καταλληλότερα. Ἂν δὲν ἐνεπνεύσθης καὶ ἂν δὲν ἔγραψες καλά,—δὲν εἶδα ἀκόμη τὸ ποίημά σου,—σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν πταῖει τὸ θέμα.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει τὸ *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας*: «Δὲν εὑρίσκω ἀρκετὰ λόγια νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τοὺς συνδρομητὰς ποῦ ἔχετε. Τὸ παράδειγμα τῆς Ὡραίας Χίου δὲν θἀργήσουν νὰ μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι συνδρομηταί, ὥστε τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἔχῃς πλέον τόπον νὰ δημοσιεύῃς τὰς συχνὰς ἑορτὰς ποῦ θὰ δίδωνται εἰς τὰς διαφόρους πόλεις...» Ἀμήν! Ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος σου, ποῦ λένε. Ἀλλὰ ὦς τὴν ὥρα, δὲν εἶδα τίποτε.

Ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου, *Ταπεινὲ Κύριε*. Ναί, οἱ πρὸ 30 καὶ 20 ἐτῶν συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως, κατέχουν σήμερον τὰς ἀνωτέρας ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ θέσεις. Εἶνε ὑπουργοί, βουλευταί, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἢ ἀξιωματικοί, τραπεζῖται, μεγαλέμποροι, ψημισμένοι ποιηταί, ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς κτλ. Καὶ αὐτοὶ ἔχουν σήμερον συνδρομητὰς τὰ παιδιά των, καὶ πολὺ συχνὰ λαμβάνουν εἰς χεῖράς των τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐνθυμίζει τὴν παιδικήν των ἡλικίαν...

Ὄχι, *Ἄννα Θ.*, ὄχι καὶ ἂν εἶνε τὸ ποίημά σου, ποτὲ δὲν θὰ γελάσω μαζί σου. Εἰς

αὐτό ἡ ἀδελφή σου ἔχει ἄδικον. 'Αλλ' εἰς τό ὅτι εἶσαι ἀκόμη μικρά διά νά λαμβάνῃς μέρος εἰς τοιοῦτου εἴδους Διαγωνισμούς μ' ἐλπίδα Α' Βραβείου, εἰς αὐτό πιθανόν νά ἔχῃ δίκαιον. 'Αλλ' οἱ μικρότεροι δὲν πρέπει νά διαγωνίζωνται διά τό Α' Βραβεῖον, ἀλλὰ μόνον χάριν τῆς πείρας, ἡ ὁποία θά τοῖς τό δώσῃ ἀργότερα. Ἡ ἐπιστολή σου πολύ-πολύ εὔμορφη!

Ἐδιάβασα ὅλας τάς λεπτομερείας τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ναυαγίου, *Μελησιγενῆ*, καὶ φαντάσου πλέον πόσον συνεκινήθην. Ποτὲ δὲν συνέβη τέτοιον πρᾶγμα εἰς τὰ μέρη μας. Νὰ χαθοῦν τόσοι ἄνθρωποι διαμιᾶς!... Φρίκη!... —Μήν ἀνησυχῆς· τὰ ἑπόμενα φύλλα εἶνε ὅλα ἀφιερωμένα εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Τίποτε ἐκκρεμὲς δὲν θὰ μείνῃ διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Τὰ ἑξῆς περιεργότατα μοῦ γράφει ἡ *Ἑλληνικὴ Θύελλα*: «Προχθὲς γύρισε ἀπὸ τὸ ψάρευμα ὁ Πατέρας μου καὶ μᾶς ἔφερε καὶ μιὰ φώκια ζωντανή. Τὴν φωνάζουμε Ροζίνα. Φαντάσου, ὅτι εἶνε μωρὸ ἀκόμη, χωρὶς δόντια, καὶ πίνει γάλα ἀπὸ μιὰ κατσίκα. Νοστιμώτατον θέαμα ἡ κατσίκα μὲ τὴ φώκια ἀντὶ γιὰ κατσικάκι! Χθὲς ἔπεσε στὴ θάλασσα κ' ἐνομίσαμε, ὅτι θὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἔκαμε τὸ μπάνιο της κ' ἐγύρισε πίσω. Ἤλθε κ' ἕνας παπᾶς νὰ μᾶς ἰδῇ, καὶ ἡ φώκια ἔτρεχε ἀπὸ πίσω του καὶ φώναζε ἀπαράλλακτα ὅπως φωνάζουν οἱ χῆνες. Εἶνε δὲ ἕνα μέτρο καὶ κάτι.» Κ' ἐγὼ ποῦ δὲν εἶδα φώκια ποτέ μου! Πῶς ἤθελα νὰ ἔδλεπα τὴν Ροζίνα!...

Κ' ἐγώ, *Μελαγχοινὴ Ἀφροδίτη*, ἔχω μεγάλας ἐλπίδας, ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ φέτος τὸ σχέδιον τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν κατορθωθῇ ἐντελῶς, πάλιν κάτι θὰ γίνῃ. Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ἐν ἐκτάσει.

Δοξασμένο Εἰκοσιένα, μὲ κολακεύει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν ὁ καθηγητής σας ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ μου. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου, δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι κατόπι τῆς συστάσεως τοῦ καθηγητοῦ, τὸ ξεσπάθωμα θὰ εἶνε γενναιότατον.

Μὴν ἀνησυχῆς, *Ἄρχον τοῦ Πυρός*· διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ λάβω μέτρα, ὥστε νὰ ἐξουδετερωθῇ καὶ αὐτὴ ἡ καταστρατήγησις τοῦ Κανονισμοῦ. Τἀδέλφια θὰ περιορισθοῦν εἰς ἕνα λογικὸν ἀριθμόν.

Εἴδατε τί ὡραία Ἀλληλογραφία σήμερα; Ἔτσι θὰ ἦτο πάντα, ἂν εἴχομεν τὸ φύλλον δωδεκασέλιδον...

Καὶ τελειόνω ἐδῶ μ' ἕνα εὔμορφο ποιηματάκι ποῦ μοῦ ἔστειλεν ὁ *Ἑλληνόπαις*. Τὸ ἔγραψε, λέγει, τότε ποῦ ἦτο ἄρρωστος.

Η ΕΛΠΙΣ

Ἄγγελος μὲ χρυσᾶ φτερά,
ἀηδόνι μὲ γλυκειὰ φωνή,
σωσίβιο τοῦ δυστυχῆ
εἶσαι, ἐλπίς.

Γοργόφτερη ἔρχεσαι σὲ μᾶς,
χύνεις στὰ σκήθη μας ζωή,
στὸν ἄρρωστο ἕνα φιλὶ
δίνεις, ἐλπίς.

Μητέρα εἶσαι σ' ὀρφανό,
εἰς τὸν φτωχὸ σκορπᾶς χαρά,
στὸν ναυαγὸ εἶσ' ἡ ξηρά,
γλυκειὰ ἐλπίς.

Ἔλα νὰ χύσῃς καὶ σὲ μέ,
δροσόλουστη παρηγοριά,
καὶ στὴ δική μου τὴν καρδιὰ
πέτα, ἐλπίς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἄγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἰαπωνικὴ Μαγνούρα*, α. *Βερβερῖνος*, α. (Λ. Γ. Φ.) *Στραβόξυλο*, α. (Β. Β.) *Καμελιοφόρος*, κ. (Ε. Μ.) *Ἐξ Ἀγνοίας Γνωρίζων*, α (Δ. Α. Α.) *Δόρος τοῦ Γάνου*, α. (Ἰ Φ.) *Ἠχὼ τῆς Λίμνης*, κ. (Μ. Χ. Α.) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα*, κ. (Γ. Ν. Μ.) *Ρήγας ὁ Φεραῖος*, α. *Θεσσαλόπαις*, α. *Νάρκισσος α.* *Ἕνωσις τῆς Κρήτης*, α. (Γ.Ι.Δ.) *Τελευταῖο Νυχτόλογο*, α. (Ξ..) *Κοντὰ στὴ Θάλασσα*, κ. (! ;) *Λαχμέ*, κ. *Λαφνηφόρος Νίκη*, α. (Φ. Ν.) *Αἰγυπτιακὸ Ποτάμι*, α. (Π. Α. Ε.) *Αἱματοκυλισμένη Ἑλλάδα*, κ. (Κ. Λ. Μ.) *Μινιόν*, κ. (Φ. Ρ. Φ.) *Ἀρχιδοὺξ τῆς Βλακείας*, α. (τιτλ.) *Χλωμὸ Φεγγάρι*, α. (Ν+Α) *Πανδαμάτωρ Χρόνος*, α. (Σ. Ι.) *Ἀποφρὰς Ἡμέρα* α. (Α!) *Κατηραμένη Κοιλάς*, κ. (Χ. Ψ.) *Ἀποπτᾶσα Ἑλπίς*, κ. (ναί) *Ὡραία Νῆσος*, κ. (Π. Α. Ε.) *Εὔστερος Ἀλκυών*, κ. (Π. Α. Ε.) *Ἰστὸς τῆς Πηνελόπης*, κ. (;) *Ἀραβικὸς Ἵππος*, α. (+++) *Βοῶπις Ἥρα*. α. (Δ.Κ.) *Πορθμὸς τοῦ Εὐρίπου*, α. (Καὶ) *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*, κ. (...)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Φρᾶ-Διάβολος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Μελαγχολικὸς Ὀνειροπόλος* (0) μὲ *Πονεμένον Διαβάτην, Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας, Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο* — ἡ *Κυματίζουσα Κυανόλευκος* (1) μὲ *Δούνισσαν τῶν Σαλόνων, Ἐθνικὸν Ὕμνον, Φιλελεύθερον Ἑλληνίδα*—ὁ *Ἐθνικὸς Στόλος* (0) μὲ *Ἐλπιδοφόρον Σημαίαν, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Χιωτοπούλαν* — ἡ *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος* (0) μὲ *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον, Ἑλληνίδα Μητέρα, Ὀνειροπόλον Ψυχήν* — ἡ *Εὔελπις Ὕπαρξις* (0) μὲ *Θαυμάστριαν τοῦ Βερναρδάκη, Μυσταριώδες Ἄσυλον, Μαραμένον Βασιλικὸν*—ἡ *Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου* (0) μὲ *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ, Ἀνεμώνην, Ἄνοιξιν τῆς Ζωῆς.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ναύαρχον τῆς Σαλαμῖνος* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· καὶ περιμένω) *Πονεμένον Διαβάτην* (τὸ καλοκαίρι μόνον ἐγίνετο αὐτό, καὶ ὄχι πάντοτε· εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον καθ' ἑβδομάδα) *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον* (ἔστειλα) *Ἀγγελικὴν Ι. Π.* (ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴν παλαιάν μου φίλην *Ταπεινὴν Κόρην* καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὴν εἶχα καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου· ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν ἀφοῦ δὲν εἶνε συνδρομήτρια; νὰ παραδῶ τὸν Κανονισμόν;...) *Ἑλλὰς-Κρήτη, Εὐχὴν τῆς Μάνας* (ναί) *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Ἰατρὸν τῶν Σοφῶν* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) *Γυμνάσιον Χίου* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) *Σμυρναϊκὴν Ἠχώ* (μέχρι λήξεως τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου, πρέπει νὰ σημειώνῃς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶχες ὅταν ἤρχισεν ὁ Διαγωνισμός) *Ἑλληνομακεδονόπαιδα* (μάλιστα) *Πίστις-Πατρὶς* (σὲ περιμένω· ἀλλὰ τί τῆς θέλεις τόσες ἑλληνικοῦρες; «σκοπῶν νὰ πράξω τοῦτο ὅταν οὐδεμία μοι ἀσχολία τυγχάνῃ οὖσα»· ἐτρόμαξα νὰ τὸ καταλάβω!) *Ποιμενικὴν Φλογέραν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ κλέπτεις δι' ἀγάπην μου ὀλίγην ὥραν· μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σὲ ἰδῶ ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* (ἔστειλα· καὶ ὅμως παντοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό· καὶ εἰς τὰ χωρία ἀκόμη!) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (ἔχει καλῶς· τώρα περιμένω καὶ τὰς διευθύνσεις των·) *Δυστυχῆ Ὕπαρξιν* (καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Μελαγχοινὸ Ἑλληνόπουλο* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη σ' εὐχαριστοῦν πολὺ καὶ σὲ χαιρετοῦν·) *Μαρίαν Γ. Κ.* (δεκτόν· ἀποτυχία δὲν ὑπάρχει· τὸ νὰ μὴ βραβευθῇ κανείς, δὲν σημαίνει ὅτι ἀπέτυχε!) *Ριζοσπάστην* (ἔχε ὑπομονήν· ὅλα θὰ γίνουν·) *Μικρὸν Ναύτην* (ἔχει καλῶς· θὰ ἐγκριθῇ εἰς τὸ πρῶτον φυλλ. τοῦ 1909·) *Καβουρτιστῆρι* κτλ. κτλ..

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 4 Νοεμβρίου.

426. Λεξίγριφος.

Ἐπίρρημα χρόνου
Κ' ἐπίρρημα τρόπου
Ἑνόνεις καὶ γράμμα·
Καὶ πόλιν ἀρχαίαν
Μεγάλην κι' ἀκμαίαν
Δηλοῖς ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ζακυνθινὸ Μπουγαρίνι

427. Συλλαβόγριφος.

Δυνητικὸς καὶ κάτοικος
Μιᾶς χώρας τῆς Τουρκίας,
Κοινὸν μᾶς κάμνουν ὀρυκτὸν
Ἀλλὰ μεγάλης χρείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

428. Μεταγραμματισμός.

Διῶξε ρῶ καὶ βάλε βῆ
Καὶ ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ:
Ἀπὸ τὴ Γραμματικὴ
Θὰ πετάξῃς στὴ Βουλή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρνασσοῦ

429. Ἀναγραμματισμός.

Ἀπὸ τὴν τύχη κατατρεγμένος
Στὴν ἀθλιότητα μέσα πνιγμένος
Πάντοτε κλαίω, πάσχω, πονῶ.
Τὰ γράμματά μου
Ἀνακατόνω
Τί συμφορά μου!
Τότε σηκόνω
Τὸν κόσμον ὅλο, γῆ κι' οὐρανό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἡρακλέους

430. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

```
            + * * * * * * * *
          + + * * * * * * *
        + + + * * * * * *
      + + + + * * * * *
    + + + + + * * * *
    + + + + + * * * *
      + + + + * * * * *
        + + + * * * * * *
          + + * * * * * * *
            + * * * * * * * *
```

Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκεται: Εἰς τὴν Γωνίαν, ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: Οἰνοχόος τῶν θεῶν· εἶδος σκέψεως· κάτοικος πόλεως, συχνὰ ἀναφερομένης εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην· ἐπίθετον· ἀρχαῖος Βασιλεύς· ὅμιλος ἀνθρώπων συντεταγμένων·

χώρα τῆς Γαλλίας· ἀρχαία Βασίλισσα διάσημος· υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως. Εἰς δὲ τὴν Πυραμίδα, τῆς ὁποίας ἡ κάθετος εἶνε ἐπίθετον, ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: φωνῆεν, τετράπαυν, θεὸς φοβερός, ἐπίθετον, λίμνη ἀναφερομένη εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαραμένης Φύσεως

431—433. Συμπλήρωσις φράσεων.

1. Πλούτῳ—δόκα—πειρῶ—.
2. Φιλεῖ—τῷ—συσπεύδειν—.
3. Ὀξὺ—ἀνδρός—.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νίκης

434. Μεταμορφώσεις.

Ἡ *Μῆλος* διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Τῆνος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιακοῦ Δμένος

435. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀναγραμματισμοῦ.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, καταλλήλως ἀναγραμματιζομένων, ἀποτελοῦν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν πόλιν, διάσημον διὰ μίαν ἑορτήν:

1, Τόπος ἀπαράδιαστος· 2, Δένδρον ἢ πόλις τῆς Ἑλλάδος· 3, Νεογνὸν τετραπόδου· 4, Ἐπίρρημα χρόνου· 5, Ἀρχαῖον ὅπλον ἀμυντικόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξανθὸ Ἐγγλεζόκουλο

436. Φωνηεντόλιπτον.

κ-ψλς-κ-ρσς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψιθύρου τῆς Αὔρας

437. Γρῖφος.

```
        κ
      κε   κε
        Θν
      κε   κε
        κ
      τέως
    τέως , τέως
        π
    τέως  τέως
      τέως
    καὶ πατρίδος.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαργαφίας Κρήνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 37, 38 καὶ 39.

342. Ἄνθραξ (ἄν, Θράξ.)—343. Λαχεῖον (λᾶ, χῖ, ὄν.)—344. Χιλιας-Ἴλιάς.

```
345. Σ   Α   Σ
       Ο Τ Ο
     Α Ρ Ν
   Μ Α Ρ Ο Κ Ο Ν
     Ι Π Μ
       Μ Ο Ω
     Η   Σ   Ν
```

```
346. Δ Α Σ Ο Σ
     Ω   Ι   Α
     Ρ Ο Δ Ο Ν
     Ο   Ω   Ι
     Σ Α Ν Ο Σ
```

347-348. 1, Ἄστατα τὰ τῆς τύχης. 2, Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. — 349. ΚΛΕΙΩ-ΙΑΝΟΣ (ΚΙμων, ΛΑρισσα, ΕΝτός, Ἰόνιον, ΩΣηέ.) —350. Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. — 351. *Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολύ.* (Ου κ' ἐν το - πωλῶ - τὸ ἐφ' ἅλ - ἐν το ἔφ - τὸ πωλεῖ.)

352. Βούδας (βοῦ, δάς.)—353. Καναρίνιον. 356-358. 1, Βιαμηδὲν πράττε. 2, Τοῖς πολλοῖς ὁ χρόνος γίγνεται διδάσκαλος.— 3, Μηδένα πρὸς τοῦ τέλους μακάριζε. —359. Ὁ ἀριθμὸς 20 (Διότι 50 + 20 = 70 × 2 = 140 : 7 = 20.)

```
354. Α Ν Δ Ρ Ο Μ Ε Δ Α
     Ε   Η   Η   Α
     Μ   Ν   Λ   Λ
     Ε   Ο   Ο   Ι
     Π Α Υ Σ Α Ν Ι Α Σ
       Ρ
       Α
       Π
       Η
       Σ
```

355.

```
      Ε
    Ι Λ Η
  Β Ω Λ Ο Σ
Κ Α Ν Α Δ Ο Σ
Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η
```

360. Ποτέ.—361-365. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ρ: *ῥῶπος, ἀργία, Ἄγαρ, πόρος, Πόρις.* — 366. Τῇ παρεμβολῇ τοῦ Ο σχηματίζονται αἱ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως λέξεις μὲ ποικίλην ἀκροστιχίδα: ΠΟΡΟΣ (Πρός, ΒΟλος, κοΡμός, μονΟλογος, ὄγκοΣ.)—367. Φωνὴ λαοῦ φωνὴ Θεοῦ.

368. Ὑμέναιος (εἶμαι νέος.) — 369. Δελτάριον (Δέλτα, Ρίον.)—370. Ἡμέρα (ἡ, μέ, Ρᾶ.)—371. Λόφος-Φόλος.

```
372.      Α
        Α Ε Ι
      Τ Ι Τ Ο Σ
    Ε Γ Γ Ο Ν Ο Σ
  Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η
```

373. ΑΡΣΙΝΟΗ (ρίνη, Σινᾶ, Ἰόνιον, Ναϊάς, οἶνος, Ἥρα.) —374. ΞΕΝΟΦΩΝ (ΖεῦΞις, ΜαχΕδονία, ΑθῆΝαι, ἩσιΟδος, ΜέμΦις, ΕὐρΩπη, λέωΝ.)—375. Ἄλλοι ποῦ δέρνουν τον ὀχτώ, καὶ δὲν τὸν δέρνει ὁ νοῦς του. — 376. Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909

Ἀξίας ἐν ὅλῳ 1700 δραχμῶν, εἰς τέσσαρας Κληρώσεις

Ὁ τυχηρότερος θὰ κερδίσῃ μίαν Λαχειοφόρον Ὁμολογίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δρ. 100, μὲ τόκον δρ. 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐλπίδα κέρδους 50,000 δραχμῶν.

ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

Ἡ Α' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰανουαρίου
Ἡ Β' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου
Ἡ Γ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου, καὶ
Ἡ Δ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Αὐγούστου.

Ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναβολῆς.

ΘΑ ΛΑΒΟΥΝ ΜΕΡΟΣ:

Οἱ *ἑπτήσιοι* συνδρομηταὶ καὶ εἰς τὰς *τέσσαρας* κληρώσεις.
Οἱ *ἑννεάμηνοι* συνδρομηταὶ εἰς τὰς *τρεῖς*.
Οἱ *ἑξάμηνοι* συνδρομηταὶ εἰς τὰς *δύο*. Καὶ μόνον
Οἱ *τρίμηνοι* συνδρομηταὶ μόνον εἰς *μίαν*.

ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

θὰ τίθενται εἰς τὴν κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ τῶν δικαιουμένων νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν καὶ θὰ ἐξάγωνται 50 ἀριθμοί, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίζουν τ' ἀκόλουθα ἀντικείμενα, κατὰ τάξιν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:

Ὁ 1ος. "Εν ὡρολόγιον τῆς τσέπης	Ἀξίας	δρ.	50
Οἱ δύο ἑπόμενοι (2-3) τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης κατ' ἐκλογὴν των ἕκαστος ἀξίας δραχ. 40, ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ.	80
Οἱ τρεῖς ἑπόμενοι (4-6) τόμους ὡς ἄνω, ἕκαστος ἀξίας δρ. 25, ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ.	75
Οἱ τέσσαρες ἑπόμενοι (7-10) τόμους ὡς ἄνω, ἕκαστος ἀξίας δρ. 15, ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ.	60
Οἱ πέντε ἑπόμενοι (11-15) ἀνὰ μίαν ἕκαστος ἐτησίαν συνδρομὴν τοῦ ἑπομένου ἔτους τῆς Διαπλάσεως, ἐσωτερικὴν ἢ ἐξωτερικήν, πρὸς 9 δρ. κατὰ μέσον ὅρον, ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ.	45
Οἱ πέντε ἑπόμενοι (16-20) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἄγγέλου τῆς Ἀγάπης, ἀξίας δρ. 7, ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ.	35
Οἱ δέκα ἑπόμενοι (21-30) ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50 ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ.	35
Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (31-50) ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως Α' Περιόδου, ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δραχμήν, ἐν ὅλῳ	Ἀξίας	δρ.	20
Σύνολον ἀξίας τῶν Δώρων ἑκάστης Κληρώσεως		Δρ.	400

Τῆς δὲ Α' Κληρώσεως, ἐξαιρετικῶς, δρ. 500, διότι:

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Α' ΚΛΗΡΩΣΙΝ

ἡ ὁποία θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰανουαρίου καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβουν μέρος οἱ ἐγγραφέντες ἢ ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομήν των (ἐτησίαν, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἀδιάφορον) μέχρι τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας τῆς Κληρώσεως, θὰ ἐξαχθῇ ἐξαιρετικῶς

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ 51ος ΑΡΙΘΜΟΣ

ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ μίαν ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. (Ὁ κάτοχος τῆς Ὁμολογίας ταύτης ἀποκτᾷ κεφάλαιον αἰώνιον δρ. 100, ἀποφέρον εἰς αὐτὸν τόκον δρ. 2,50 ἐτησίως, δύναται δὲ καὶ νὰ κερδίσῃ κατὰ τὴν μεγαλειοτέραν εὐνοιαν τῆς Τύχης δρ. 50,000.)

Σημείωσις.—*Τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρῴῳ ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ* ***Ἀποδειξις Πληρωμῆς****, ἡ διδομένη ἢ στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον ἅμα τῇ ἤψει τῆς συνδρομῆς του, θὰ σημειοῦται δὲ ἐπ' αὐτῆς καὶ εἰς ποίας καὶ πόσας κληρώσεις ὁ δι' ὃν ἡ ἀπόδειξις συνδρομητὴς δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος, τιθεμένου ἑκάστοτε εἰς τὴν Κληρωτίδα τοῦ ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως ἀριθμοῦ.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαρίστως ψηφίσωμεν *Ἐλπιδοφόρον Σημαίαν* καὶ *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον* μέλη φιλοτιμοενωτικοῦ συνδυασμοῦ. — *Ἐθνικὸς Στόλος* καὶ Σια. *(Η, 626)*

Αναχωροῦσα εὐχαριστῶ τὴν *Σεμνὴν Κυρίαν* διὰ τὰς περιποιήσεις της.
Ταινιὴ Κόρη. *(Η, 627)*

Ονειροπόλε *τῆς Δόξης*, ἔχω τοιαύτην ἀπειρίαν *ψήφων* ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ, δι' ὧν θὰ σὲ μαυρίσω ἀλύπητα, ὥστε οὐδεμίαν ἀνάγκην εἶχον νὰ ψηφοθηρῶ παρὰ τοῦ *μπεμπὲ Ἐλπιδοφόρου*, ὅστις καλλίτερα θὰ κάμῃ νὰ μάθῃ τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι πρὸς *Δεσποινίδας*.
ΙΔΑΝΙΚΟΤΗΣ *(φιλοτιμοενωτική).*

Αποχαιρετῶ πάντας τοὺς ἐν Ζακύνθῳ γνωστούς μου, ἰδιαιτέρως τὸ *Ξανθὸ Μπουγαρίνι, Κορκοράν*, καὶ *Ὡραῖα Μάτια*.
Χαῖρε, *Ἀνθοῦσα Νεότης*. Ἐνθυμοῦ με κάποτε. — *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα.*

Στὴν *Ἑλληνίδα Μητέρα* ἄσπρο,βρὲ παιδιά,
Δώσατε ὅσοι ἔχετε εὐγενῆ καρδιά.
ΕΛΠΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ *(Η, 630)*

Αλεξανδρινὴ *Καρμανιόλα*, χρυσέ μας δῆμιε, ὁ θεὸς νὰ εὐλογῇ πάντοτε τὸ...χεράκι σου κ' ἑτοιμάσου νὰ κόψῃς ἀπὸ τοὺς μερικούς, καθὼς λέγει ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, πρῶτα τὸ κεφάλι του, ποῦ τολμᾷ κατόπιν τόσων *ἡττῶν*, νὰ διεκδικῇ ἀκόμη βραβεῖον διὰ... πρωτεῖα ! ! !
Σὺ δὲ *Μπουλντόκ*, γαύγιζε καὶ δάγκανε ἐκείνους ποῦ θὰ τολμήσουν νὰ τὸν ὑπερασπισθοῦν...—*Στραβόξυλο*(ὑπουργὸς ἐσωτερικῶν.)

Εννοήσασα δολίους σκοποὺς οὓς μεταχειρίζεται ὅπως νικήσῃ ἐν Δημοψηφίσματι *Ὀνειροπόλος Δόξης*, ὃν ἐνθουσιωδῶς ἤθελον ὑποστηρίξει, δηλῶ ὅτι, παραιτουμένη τῆς ἰδέας ταύτης, ὑποστηρίξω Αἰγυπτιακὸν Κόμμα· Ζήτωσαν λοιπὸν οἱ ἀρχηγοί : *Εὐχὴ τῆς Μάννας*, *Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς *Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου*.
Καμελιοφόρος. *(Η, 632)*

Ολοι θαυμάσατε! Δέτετο πῶς μέσα στὰ ἄλλα λάμπει
Νὰ δέτε ὅλα ὡμορφιὰ καὶ καλλονὴ καὶ θάμπη
Εἶνε τῆς *Δόξης* γέννημα καὶ τῆς *Ἰδέας* θρέμμα
Ἰδέα γούστο κι' ὡμορφιά, τῶν ψευδωνύμων στέμμα
Ρίχτε του ἄσπρο καὶ ἔννοια σας σ' αὐτὸ δὲν πάει [χαμένος
Ο ψῆφος σας.Ρίχτε λεπτὸν καὶ νᾶνε χρυσωμένος.
Πολλοὶ λευκοὶ νὰ πέσουνε πρέπει γιὰ κεῖνον πρέπει
ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ! μὰ καὶ ποιός τὴ χάρι του δὲν βλέπει
Λοιπὸν ἐμπρός μὴ κάθεσθε. Λίγος καιρὸς ἀκόμα
Ονειροπόλαρος, παιδιά, φωνάχτε μ' ἕνα στόμα
Σ' αὐτὸν πολλοὺς ψῆφους λευκοὺς καὶ σ' ὅλο του [τὸ κόμμα
ΑΜΙΜΗΤΟΣ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ *(Η, 633)*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΟΥ 1905

Πανηγυρικώτατα ψηφίζω *Εὐχὴν τῆς Μάννας, Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο, 25ην Μαρτίου*, καὶ λοιποὺς ὑποψηφίους Αἰγυπτ. Ἑνώσεως. **ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΣΗΜΑΙΑ**
ΦΙΛΟΤΙΜΟΕΝΩΤΙΚΗ ΥΠΟΨΗΦΙΑ

Εἶμαι Ἀνοικτοκαρδοβασιλικός. Κάτω ἡ βασίλισσα *Ἰδανικότης !* — *Αἰγύπτιος Βασιλόπαις* (ἀρχιστράτηγος τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων, ἀρχηγὸς ἀντιπολιτεύσεως, μόνος διάδοχος τοῦ θρόνου). *(Η, 636)*

Θεωρῶν ὑποψηφιότητα *Ἰδεώδους τῶν Ἑλλήνων* ὅλως γελοίαν, ἀποκιρτῶ αὐτοῦ καὶ ὑποστηρίξω παντὶ σθένει ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΝ.—*ΑΡΗΣ.* *(Η, 637)*

Ιδρύθη ἐν Καρδίτσῃ σύλλογος «*Νίκη*» σκοπὸν τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Πρόεδρος : *Μαρμαρωμένος Βασιλῆας*, Ἀντιπρόεδρος : *Σειρήν*, Γραμματεὺς καὶ Ταμίας : *Δοξασμένο Εἰκοσιένα.* *(Η, 638)*

Ιδρύθη ἐν Τρικκάλοις Σύλλογος ὀνόματι «*Ὁ Ὡραῖος Θεσσαλός*». Σκοπὸς ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως». Πρόεδρος : *Θεσσαλόπαις*, Γραμματεὺς : *Ρήγας ὁ Φεραῖος*, Ταμίας : *Νάρκισσος.* *(Η, 639)*

Αναχωρῶν ἐκ Κρήτης-Ἑλλάδος, ἀποχαιρετῶ ἐγκαρδίως Διαπλασιακὴν κίνησιν αὐτῆς, ὑπερευχαριστῶν διὰ πολλαπλᾶς περιποιήσεις. Συγχαίρω Β. διὰ θαυμασίαν συλλογὴν Μ. Μυστικῶν. καὶ *Φωτεινὴν Σάντρη* δι' ἐπιτυχίαν ὑποδοχῆς...!
Ἄγγελος Αὐγερινός. *(Η, 640)*

Συμφώνως τῇ προκηρύξει μου, ἐξ ὅσων τετραδίων Μικρῶν Μυστικῶν ἔλαβον, βραβεύω τὰ *Μικρὰ Μυστικὰ* τοῦ *Ἑλληνόπαιδος.* — *Μαρμαρωμένος Βασιλῆας.*

Οχὶ δά, φίλτατοι, *Εὐχὴ τῆς Μάννας*, καὶ *Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο*, «ἐπιστολὴν πλήρη ἀγανακτήσεως», ἀλλὰ ἁπλοῦν δελτάριον περὶ ὑποστηρίξεως ἐλάβετε.
Ἄγγελος Αὐγερινός. *(Η,642)*

Ιδρύθη Σύλλογος ὑπὸ Ἀτθίδων Ἀρσακειάδων «*ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ*». Σκοπὸς : Διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως», ὑποστήριξις «Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως». Πρόεδρος : *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα*, Ἀντιπρόεδρος : *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, Γραμματεὺς : *Ἑλληνικὴ Καρδία*, Ταμίας : *Ἀθάνατος Ψυχή*, Σύμβουλοι : *Καβουρτιστῆρι, Σουφραζέτε, Νυμφαία Παμίσου, Μαργαρίτα Φάουστ.* Δεχόμεθα Μέλη καὶ Ἀντιπροσώπους πανταχόθεν. Ἀπευθυντέον μέσον «Διαπλάσεως» *Φιλοπάτριδι Ἑλληνοπούλᾳ.* *(Η,643)*

Γελοιωδεστάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἀγγελία *ἀνυπάρκτου Τελεσφορίτου Ἀρσακειάδος*. Παῦσον, *Λάτρα τοῦ Ἀπείρου*, προσπαθῶν διὰ τοιούτων μέσων νὰ προσελκύσῃς ψηφοφόρους Ἀρσακείου. Ματαιοπονεῖς ! Διότι ἡμεῖς ὡς *Ἑλληνίδες* δίδομεν χεῖρα ἀρωγῆς εἰς τὰ Ξενητεμένα μας Ἑλληνόπουλα, καὶ δραστηρίως ἐργαζόμεθα ὑπὲρ τῆς βεβαίας ἄλλως τε, θριαμβευτικῆς νίκης των ! Ζήτω ἡ *Αἰγυπτιακὴ Ἕνωσις !*—Σύλλογος «*ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ*», ὁ ἀντιπροσωπεύων ἁπάσας ψευδωνυμούχους Ἀρσακειάδας. Φανατικώτατος *Φιλοτιμοενωτικός.* *(Η,644)*

Ριγολέττε, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ὑμῶν, εὔχομαι ἔτη πολλὰ στολιζόμενα ὑπὸ ἀρρήτου εὐτυχίας καὶ ἀκμαίας ὑγείας.—*Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.* *(Η,645)*

Εἰς τὸν ἑορτάζοντα *ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΝ* στέλλει ἡ Φαληρικὴ Παρέα ἕνα μπουκέτο θερμὰς εὐχάς. *(Η,646)*

Μαργαρίτα τοῦ *Φάουστ*, θερμὰ συγχαρητήρια δι' ἐπιτυχίαν εἰσιτηρίων.
Μενεξεδένιο Μπουκετάκι. *(Η,647)*

Συγχαίρω *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, δι' ἐπιτυχίαν εἰσιτηρίων.—*Μαργαρίτα τοῦ Φάουστ.* *(Η,648)*

Χάριν τοῦ ἐπιστηθίου φίλου μου *ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ* ἀναιρῶν ὑποψηφιότητα, παρακαλῶ τοὺς ὑπερεβδομήκοντα ὑποσχεθέντας μοι ὑποστήριξιν, ὅπως ἀντ' ἐμοῦ ψηφίσωσιν αὐτήν. — *Ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, πρῶτος κομματάρχης τῆς *Χρυσόφτερης Ἐλπίδας.* *(Η,649)*

Διατί, *Ὀνειροπόλε*, ὁρίζεις οὕτω τὴν *Εὐχὴν τῆς Μάννας* ; Λησμονεῖς ὅτι ἐν ἐπιστολαῖς σου, ἐξῆρες τὴν τιμίαν καὶ εἰλικρινῆ πολιτικήν του ;—*Βασιλόπαις.* *(Η,650)*

Στὸ *Ἑλληνόπουλο Ξενητεμένο* μία σακκούλα ψῆφους λευκαῖς
κ' ἕνα στεφάνι, μυρτιὰ καὶ δάφνη
γιὰ νὰ νικήσῃ σταῖς ἐκλογαῖς.
Αἰγυπτία Βασιλόπαις *(Η,651)*

Ο *Ἀστὴρ Εἰρήνης*, εὐχαριστεῖ θερμῶς *Ἄνθος Αἰγύπτου* κ' *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* δι' εὐχάς. *(Η,652)*

Ψηφίζω μὲ ὅλους τοὺς ὑπηκόους μου *Εὐχὴν τῆς Μάννας*—*Ἀνοικτόκαρδος Βασιλῆας* (βασιλεὺς τῶν ἁπανταχοῦ Ἀνοικτοκάρδων). *(Η,653)*

ΟΝΕΙΡΟΝ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Ὁ *Ὀνειροπόλος* μιὰ βραδυὰ
εἶδε ὄνειρατα φριχτά :
Ἀράπης μαῦρος καὶ τρανὸς
ἦλθε στὴν κλίνη σὰν κερασυνός.
«Σήκω, τοῦ λέγει, ὀκνηρέ,
μαῦρα, σοῦ φέρνω, μικρὲ τρελλέ.
Κύτταξε τάχω μέσ' στὴν ποδιὰ
καὶ σοῦ τὰ φέρνω ἀπ' τὴν Ἀραπιά.
Πάρε μαῦρα νὰ μαυρίσῃς
σὰν κ' ἐμὲ νὰ καταντήσῃς».
Κι' ὁ *Ὀνειροπόλος* τρόμαξε,
τ' ἦταν τὸ ὄνειρο φριχτό,
τὸ Δημοψήφισμα ἄφισε
κ' ἐπῆγε στὴ λουτρό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ
ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ανταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν, εἶδος actrice platinotypie μόνον.—Διεύθυνσις: Georges C. Georgiou, 10 rue Noubar Pacha, Alexandrie. *(Η,655)*

Εάν, ὦ γενναία *Βασίλισσα Ἰδανικότης*, ἦσο καὶ σὺ εὐσεβὴς χριστιανὴ ὅσον ἐκεῖνοι... εἰς ὁμοίαν περίστασιν, βιαζομένη νὰ ἐξομώσῃς, θὰ ἐπροτίμας νὰ ἔλεγες: «Κόψε με Κοπάσι μ' ν' ἀγιάσω».—*Νυκτοκόραξ.*

Ενθέρμως ὑποστηρίξω μετὰ τῶν φίλων μου ἐν τῷ Δημοψηφίσματι τὸ ὡραιότατον ψευδώνυμον ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ.
—*Χατζηκουμπούρας.* *(Η,657)*

ΙΔΕΩΔΕΣ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ

Αναχωροῦντες ἐκ Καλαμῶν ἀποχαιρετῶμεν τὴν προσφιλῆ μας *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* καὶ ἀγαπητοὺς *Θυελλόδη Οὐρανόν, Μικρὸν Ναύτην, Ἀθηνᾶν τῆς Ἄρκτου*, εὐχόμενοι καλὴν ἀντάμωσιν. — *Μαραμένη Φύσις, Τερψιχόρη, Ἀτρόμητο Ναυτόπουλο.*

Προσέτι ἀποχαιρετῶ καὶ τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους *Μικρὸ Διαβολάκι, Μικρὸ Δόγην* καὶ *Μέγαν Ἀλέξανδρον*.
Ἀτρόμητο Ναυτόπουλο. *(Η,660)*

Προτείνω ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ταχυδρ. δελταρίων μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως πανταχόθεν. — *Ἐθνικὸς Ὕμνος* (Διεύθυνσις : Χαρ. Οἰκονομόπουλον, Διπύλου 27, Ἀθήνας). *(Η,661)*

Συγχαίρω Ἑλένην Φίλτσου δι' ἐπιτυχίαν εἰσιτηρίων.—Ἄννα Γ. Ἀντωνοπούλου

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάπτου.